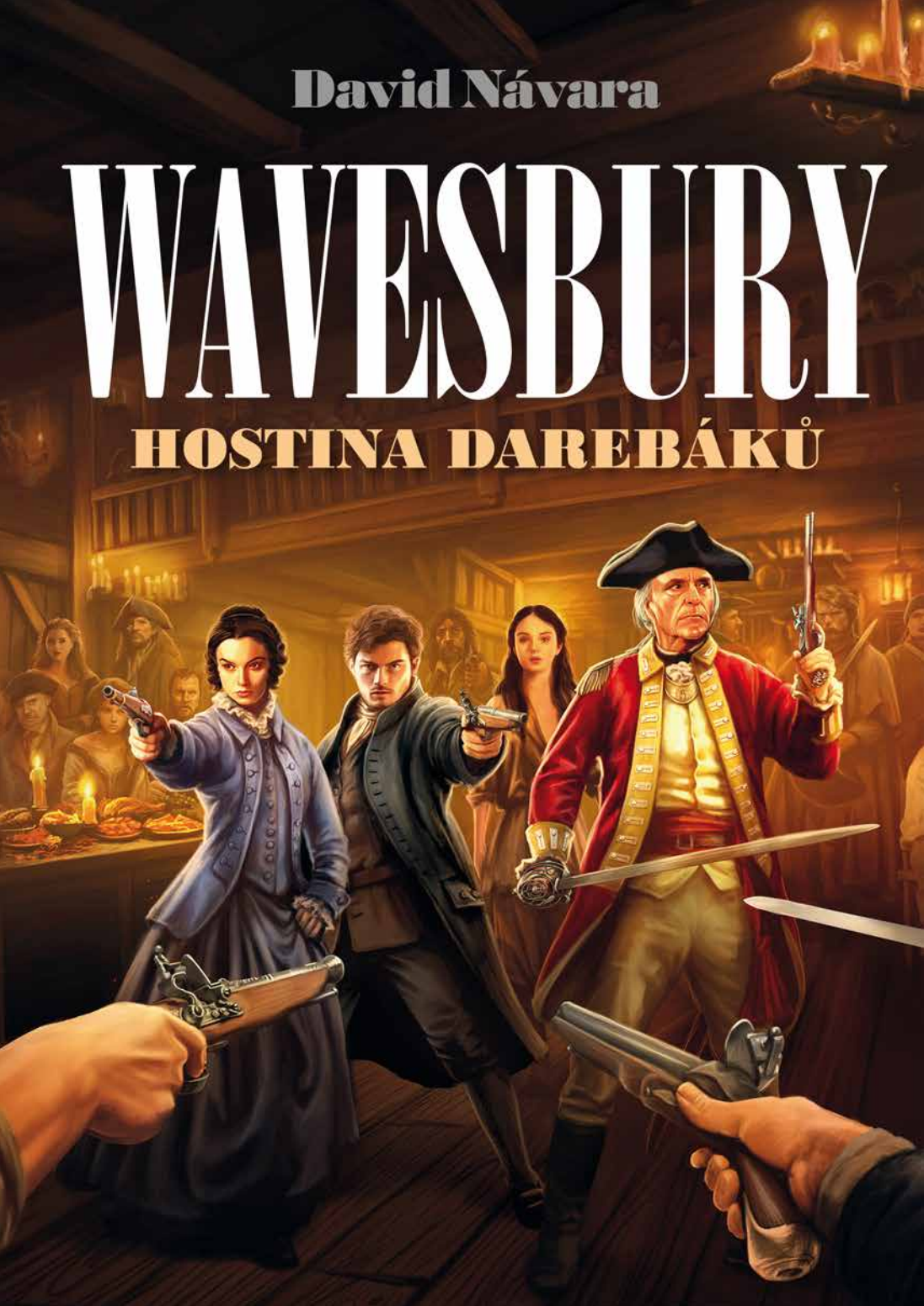
David Návara

WAVESBURY

HOSTINA DAREBÁKŮ

David Návara

WAVESBURY

HOSTINA DAREBÁKŮ

Jonathan LIVINGSTON

Copyright © David Návara, 2025
Cover Illustration © Jana Maffet Šouflová, 2025
Cover © Daniela Antalovská, 2021
ISBN 978-80-7551-391-5

Hostina darebáků

Prolog

6. 4. 1794, nedaleko Madrásu, Britská Karnátaka, Indie

Děsivý hvízdavý zvuk dozněl stejně rychle, jako začal, ale byl zakončen pouze tupým dopadem, jak se hlavice rakety zaryla do vyschlé hlíny. To bylo vše, protože tam, kde měla být nálož střelného prachu, byl jen přesně odvážený písek. Menší přihlížející dav, který tvořily hlavně polonahé snědé děti z okolních vesniček, přesto radostně zajásal. Postarší anglický gentleman s širokým slamákem chránícím mu hlavu proti prudkému tropickému slunci si jich však nevšímal a volným krokem se vydal k místu dopadu. Dva domorodí sluhové v turbanech ho následovali, jeden držel přenosný psací stolek, druhý provaz s pečlivě odměřenými uzly, jehož konec byl přivázaný ke kolíku zatlučenému v zemi.

„Mám nechat připravit další, pane Woolahane?“ zeptal se ten s psacími potřebami a pokynul směrem k vozíku s raketami a dřevěnému rámu, ze kterého je další domorodci odpalovali. Rakety připomínaly ty běžné užívané pro ohňostroje, jen byly větší. Pan Arthur Woolahan je ke svým pokusům levně získal z přebytků arzenálu nějakého bezvýznamného rádži jednoho z mnoha drobných knížectví. Většina místních vojevůdců používala jako zbraň jednoduché rakety z papíru a dřeva plněné černým prachem. Byly levnější než děla, lehčí, jejich jekot v bitvě děsil koně i lidi, ale byly také zoufale nepřesné a lehká nálož mohla způsobit jen malou škodu. Pan Woolahan z Východoindické společnosti, kterého nepřestávaly fascinovat, se to rozhodl změnit. Pokud je hodlal nabídnout své vládě a zemi, nebyla jiná možnost než je vylepšit. Britští vojáci je zatím považovali za neefektivní a odmítali

se jimi zabývat. Už jen proto, že místní domorodci přece nemohli vymyslet něco lepšího než Evropané!

Pan Woolahan se tedy už několikátý týden bez ohledu na počasí věnoval svým pokusům a měřením. V duchu cítil, že je už blízko svého cíle. Poslední raketa dopadla do vytyčeného čtverce o hraně deseti yardů, stejně jako ty čtyři před ní. Úspěch, slávu a peníze měl na dosah! Pohledem sklouzl k dalším Indům, kteří z raket vysypávali prachové nálože. Jiní je nahrazovali pečlivě spočítaným množstvím písku, které předtím odvážili na přesných obchodnických váhách.

„Ano, Baibhave," přikývl pan Woolahan. „Zatím se nezačalo stmívat. Stihneme ještě jeden nebo dva odpaly."

Ind se lehce uklonil, aby nerozsypal svůj náklad, a pak hindsky něco zakřičel na muže pohybující se kolem raket. Jeden z nich mu souhlasně odpověděl, shromážděné děti radostně zavýskaly v očekávání další zábavy. Mladý Evropan v bílém lněném kabátci, který stál mezi nimi, se však k všeobecnému veselí nepřidal. O to pečlivěji vše pozoroval.

12. 5. 1794, Madrás, Britská Karnátaka, Indie

François Bourseiller, který, když se mu to právě hodilo, si nechával říkat Francis Berett, sebevědomě vstoupil do kanceláře jednoho z úředníků správy madráského přístavu. Doufal, že do té správné. Nasadil nepřístupný arogantní výraz, přesně takový, o němž věděl, že na bezvýznamné úředníčky platí.

„Jsem Francis Berett z Východoindické," zalhal. „Jsem zde pro věci pana Arthura Woolahana. Toho, co ho tak nešťastně uštkla kobra."

Drobný mužík za psacím stolem na něho zmateně pohlédl přes skla kulatých brýlí.

„Omlouvám se, pane, ale to nebude možné," odpověděl nejistě.

„Prosím? Víte, kdo já jsem?" osopil se na něj Bourseiller. „Chcete vidět mé pověření?"

Přistoupil až těsně ke stolu, opřel se dlaněmi o desku a naklonil se vpřed. Uvědomoval si, že nesmí dát úředníkovi šanci o jeho slovech pochybovat, jinak by pravda o jeho osobě rychle vyšla najevo.

„Vy mi nerozumíte, pane Berette," vysvětloval mužík nesměle. „Nemohu vám vydat věci zesnulého pana Woolahana, protože již byly odeslány do Anglie. Ten nešťastník si to prý tak přál, aby je dostala jeho žena."

„Loď již vyplula?" zeptal se věcně Francouz vydávající se za Angličana.

Úředník horlivě přikyvoval, potěšený, že mu mohl alespoň nějak posloužit.

„Děkuji," lehce pokýval Bourseiller hlavou. „Velmi jste mi pomohl."

Než stačil mužík odpovědět, byl už venku na ulici a rázným krokem zamířil k okraji města, kde ho čekal jeho kontakt. Dopis musel odejít ještě dnes. Podařilo se mu získat klíč k Woolahanovým poznámkám, když chystal jeho smrt. Ony samotné mu však proklouzly mezi prsty, ale nyní alespoň věděl, kde je hledat. V duchu si již plánoval svou triumfální cestu do Francie. Nebyl si jistý, jaké poměry v Paříži nyní panují, ani kdo bude u moci, až se on vrátí, ale nepochyboval, že některý z jeho nadřízených se na svém místě udrží. A když ne, najde se někdo jiný, jen Bourseiller nesmí přijít s prázdnýma rukama.

Hodlal napsat agentovi v Londýně, svému bratranci, na kterého se mohl spolehnout. Věděl, na koho se ten obrátí. Bude to stát nějaké peníze, ale více zapůsobí levné fráze o svobodě, rovnosti a bratrství a mlhavý příslib, že jednoho dne revoluce vzplane i v britském hlavním městě.

Bourseiller se navzdory částečnému neúspěchu usmál. Hodlal uzavřít smlouvu se samotným ďáblem a ani ho to nebude tolik stát.

22. 11. 1794, Mayfair, Londýn

Paní Millicent Woolahanová se znovu opatrně rozhlédla po rušné Bond Street. Byl vzácně slunečný podzimní den, proto po prestižní londýnské promenádě proudily davy lidí, většinou příslušníků těch nejvyšších vrstev. Viděla dámy oblečené podle poslední módy nebo spěchající do jednoho z nesčetných módních salónů, aby se podle poslední módy oblékly, i gentlemany v upjatých kabátcích s vysokými límci. Paní Woolahanová se musela mýlit, nikdo za ní nešel, mladík oblečený v prostém oblýskaném kabátu s vlněnou čapkou na hlavě by zde byl příliš nápadný.

Pak ho zahlédla znovu.

Asi dvacetiletý muž s tmavě blond vlasy držel v obou rukou objemné krabice s klobouky a kráčel dva kroky za jakousi draze oblečenou korpulentní dámou ve středních letech. Kdyby si ho paní Woolahanová nepovšimla již dříve, považovala by ho jen za dalšího sluhu doprovázejícího svou paní na nákupy. A také kdyby z ní samé, byť jen na okamžik, spustil oči. Nepokoušel se předstírat, že ji nesleduje, dokonce se jí zdálo, jako by se na ni usmál. Paní Woolahanová věděla, co po ní chce. Kdyby věřila, že ji nechají na pokoji, bez váhání by vydala záhadnou zásilku, kterou dostala od svého manžela z Indie. Od svého nedávno zesnulého manžela.

V náhlém záchvatu paniky zabočila do prvních otevřených dveří, kolem kterých procházela. Jak zjistila za okamžik, patřily kloboučnictví. Nestačila si přečíst nápis, ale

podle bohatě oblečených dam prohlížejících a zkoušejících si vystavené klobouky i čepce se jistě jednalo o luxusní obchod. Těch byla ostatně na Bond Street většina. Rychle se rozhlédla po lidech kolem – nakupujících dámách i jejich více či méně znuděně se tvářících protějšcích, protože ji napadlo, že by mohla někoho požádat o pomoc. Jenže co by řekla? Že ji sleduje někdo, koho v životě neviděla? Že dostala od manžela balíček, o který má někdo zjevně velký zájem, i když ona sama nemá ponětí, co je jeho obsahem?

Náhle zpozorněla, když spatřila dvě mladé ženy. Nebyli to první lidé, které tu poznala, vysoká londýnská společnost byla uzavřená a většina jejích členů se alespoň od vidění znala, ale tyto dvě byly něco jiného. Drobná plavovláska držící slaměný klobouk s růžovou stuhou byla lady Janette, vikomtesa z Wavesbury, a v její o dobrých osm palců vyšší černovlasé společnici poznala paní Woolahanová její švagrovou lady Margaret, markýzu De Guignes. Napadlo ji, že právě je by o pomoc požádat mohla, zaslechla o Wavesburyově i De Guignesově rodině spoustu prazvláštních klepů, ale pak se rozhodla jinak. Byl v tom i díl odplaty. Vikomt William Wavesbury, manžel lady Janette a bratr lady Margaret, byl dědic jednoho z nejbohatších panství v Anglii. Dcera paní Woolahanové Cecilie absolvovala svůj debut před více než rokem a ona ve skrytu duše doufala, že by mohla upoutat pozornost mladého perspektivního vikomta, budoucího hraběte. Jenže pak se odnikud zjevila tahle přivandrovalá Francouzka a bylo po všech nadějích.

Paní Woolahanové neušlo, že zatímco si obě mladé dámy se smíchem zkoušely klobouky, odložily si pompadúrky na malý stolek. Dlouho neváhala, vylovila kulaté kožené pouzdro, které ji tolik tížilo, a nenápadně ho vložila do jedné z taštiček. Pak se jala předstírat, že si prohlíží vystavený čepec, a čekala, jestli její čin zůstal nepovšimnut.

Lady Margaret si nasadila na hlavu ohromný čepec, určený nejspíš pro o čtyřicet let starší ženu, a lady Janette vyprskla smíchy. Bylo jasné, že ani jedna se ve skutečnosti nechystá nic koupit, ale personál kloboučnictví samozřejmě ani nenapadlo, aby tak významné ženy požádal o odchod. Paní Woolahanová si opovržlivě odfrkla a na okamžik zapomněla na své starosti. To na ni by takové ohledy jistě nebrali. Konečně obě vrátily klobouk i čepec na podstavce a chystaly se k odchodu. Vtom si však paní Woolahanová uvědomila svoji chybu – pompadúrku s ukrytým pouzdrem si nevzala lady Janette ale lady Margaret. Dokonce i barevný vkus měla ta zatracená Francouzka podivný!

Už se však nedalo nic dělat. Paní Woolahanová si přesto oddychla, jako by jí z ramen spadlo těžké břemeno. Pouzdro s papíry pokrytými zdánlivě nesouvisejícími číslicemi a písmeny už nebylo její starostí. Vesele a zpříma vyšla zpět na ulici a hned zamířila nejkratší cestou k Piccadilly a pak k domovu.

Když ji z ničeho nic uchopily silné ruce a zavlekly do čekající drožky, nestačila ani vykřiknout. Únos byl tak rychlý, že si ho málokterý z kolemjdoucích stačil vůbec všimnout, natož jí pomoci. Známý světlovlasý mladík jí vzápětí přes hlavu přetáhl plátěný pytel páchnoucí po bramborách. Kočí práskl do koní a vůz nabral směr na východ, pryč z Mayfair, potom dál podél řeky, kolem Toweru a až k dokům ve Wappingu. Paní Woolahanová to nemohla vědět, ale projížděli těmi nejhoršími a nejnebezpečnějšími částmi Londýna, přesto se nikdo neodvážil černý vůz zastavit. Dokonce na několika místech se mu místní ranaři uctivě klidili z cesty.

~

Mohlo to trvat hodinu, ale také celý den, než paní Millicent Woolahanové její únosci znovu odkryli oči. Seděla na

rozvrzané židli v nějaké poloprázdné místnosti, na zápěstí cítila hrubé provazy. Jediným rozbitým oknem sem vnikalo světlo a také pach Temže. Byli tu s ní pouze dva lidé – její mladý únosce a jakýsi o něco starší muž. Nebylo na něm nic zvláštního, paní Woolahanová ho nejspíše nikdy neviděla, ale přísahat na to nemohla. Chlapů, jako byl on, míjela tucty a nikdy jim nevěnovala pozornost. Čtyřicátník s korunou ustupujících tmavých vlasů nebyl nijak zvlášť vysoký, ale měl široká ramena a svaly jako člověk, který se živí manuální prací. Také oblečení by tomu odpovídalo – prostá lněná košile, rozepnutá hnědá vesta a volné kalhoty mohly patřit kdejakému přístavnímu dělníkovi. Jen boty měl kvalitní, vysoké kožené holínky musely stát více než vše, co tu zatím paní Woolahanová viděla. A stačilo, aby promluvil, a bylo jasné, kdo je tu velitel.

„Říkals, že to bude mít u sebe, zatraceně," zaklel, když ji mladší muž znovu pečlivě šacoval. „Tak mluv, ženská proklatá! Kams to dala?"

Také podle akcentu se mohlo jednat o přístavního dělníka, i když o tom paní Woolahanová upřímně pochybovala. Nemusel jí vysvětlovat, na co se jí ptá. Zalapala po dechu, strachem stažené hrdlo ji zradilo. Její věznitel si to ale vyložil jinak. Od pasu vytáhl dlouhý nůž, jaký obvykle používají řezníci na porcování masa, a teatrálně palcem vyzkoušel jeho ostří.

„Ještě mi ráda všechno vyklopíš," oznámil jí. „Tvrdší než seš ty mě ještě prosili, aby mohli mluvit."

Paní Woolahanová si odkašlala, konečně našla znovu řeč. „Řeknu vám vše. Už to nemám."

„Nechala jste to doma? Nelžete, viděl jsem, jak si to pouzdro berete," oznámil jí mladík skoro přátelsky.

„Ano…, ne…, ale už to nemám."

„A kams to dala, zatracená ženská?" pobídl ji muž s nožem netrpělivě.

„Já…, já to někomu dala," odpověděla paní Woolahanová zmateně.

„Ale kdy?" zeptal mladík klidněji. „Sledoval jsem vás od vašeho domu až na Bond Street. S nikým dalším jste po cestě nemluvila."

„Kloboučnictví…," vyhrkla. „Dala jsem to do tašky."

„Čí tašky?"

Paní Woolahanová si nervózně poposedla. „Lady Margaret, markýzy De Guignes."

„Dcery generála Wavesburyho? Ženy Paula Tremblaye, markýze De Guignese?" ubezpečil se její starší únosce.

Paní Woolahanová na něj překvapeně pohlédla. Jeho znalosti ji překvapily. „Ano, té."

Mladík si povzdechl, muž s nožem odporně zaklel.

„Ale možná o tom ani neví," snažila se jim zavděčit. „Strčila jsem jí to pouzdro do pompadúrky, když se nedívala. A i kdyby…, ani já nevím, co ta čísla a písmena znamenají…"

Starší muž se zamyšleně podíval na mladíka, paní Woolahanová pro něj přestala existovat.

„De Guignesův dům je zatracená pevnost," řekl ten starší zdánlivě bez souvislosti.

„Dokážu to, otče," ubezpečoval ho mladík. „Víš, že jestli to někdo dokáže, jsem to já."

Starší muž několik vteřin stál bez hnutí pohroužený v myšlenkách.

„Dobře, věřim ti. Máš pravdu, si nejlepší z mejch lidí. Krev se nezapře. Francouzi slíbili spoustu prachů za tu zatracenou věc, nemůžem to jen tak nechat plavat. A nejde jenom vo prachy… Musíš si pospíšit, estli ta bába mluví pravdu, nemám čas. Ta Wavesburyho holka nesmí nic zjistit a Bourseiller přijede do Londýna už brzo. Estli budu mít prázdný ruce, nejenom že nezaplatí, ale ani mi nepomůže s mym plánem."

Mladík během jeho řeči přikyvoval. „Tedy dnes v noci.

Půjdu se raději připravit. Co teď s touhle?“ rukou ukázal na paní Woolahanovou. „Víc toho neví.“

Když jeho otec přikývl, otevřela ústa, aby je ujistila, že když ji propustí, nikomu nic neřekne. Starší muž se pohnul bleskově, z ničeho nic, jako útočící škorpion. Paní Woolahanová stačila jen zalapat po dechu, když jí čepel nože vnikla do prsou. Byla tak překvapená, že bolest ani nestačila cítit.

Zvuk čehosi kovového narážejícího o dubové parkety se rozlehl ztichlou noční ložnicí tak hlasitě, jako by tu pochodoval celý regiment vojáků. Margaret se probudila a prudce se na lůžku posadila. Okamžik jí trvalo uvědomit si, kde je. Vedle ní se ozvalo rozespalé zakňourání.

Byla doma ve své posteli, ale její manžel neležel vedle ní, jak tomu obvykle bývalo. Paul měl nějaké dlouhé obchodní řízení, řekl, že se vrátí až zítra. Nebo vlastně možná již dnes. Nebýval pryč přes noc často, ale občas se to stávalo. Jiná žena by možná žárlila, ale ona ani po deseti letech manželství nepochybovala o jeho věrnosti nebo lásce. Jen jeho obchody, občas na samé hranici zákona, ho čas od času nutily setkávat se s partnery na ne právě obvyklých místech nebo v denní dobu. Nebála se o něj, věděla, že se o sebe umí postarat více než dobře, také slyšela od Janette, že by ho měl dnes doprovázet Margaretin bratr William. *Málokdo v Londýně, možná celé Británii, by dokázal ublížit mužům, jako jsou její manžel a bratr,* pomyslela si pyšně.

Přece jen však neležela sama, jejich šestiletá dcerka Jane se necítila večer dobře. Jednalo se jen o lehké nachlazení, jaká přinášelo lezavé podzimní počasí, přesto využila Paulovy nepřítomnosti a dovolila jí usnout společně s ní.

„Mamíí…,“ ozvala se Jane a také se posadila.

Margaret zatajila leknutím dech, když uviděla, co je obě

vytrhlo ze snů. V ložnici někdo byl, nějaký cizí muž, pokud dokázala v mdlém světle přicházejícím z ulice rozeznat. Byl celý v černém, dokonce i kolem hlavy měl obtočený černý šátek a tvář mu kryla černá maska, aby ho neprozradila světlá pleť. Jen oči se mu leskly, jinak by si ho možná v rohu pokoje ani nevšimla.

„Kdo…, kdo jste? Co tady děláte?“ zeptala se nejprve zmateně, ale překvapení rychle vystřídal vztek.

V její ložnici neměl nikdo cizí co dělat, zvláště když tu s ní byla malá Jane!

„Ticho! Nekřičte, nebo…!“

Bleskově přiskočil k sedící Jane a dlaní v černé rukavici přidusil její vyděšený výkřik. Druhou rukou ji pak znehybnil. Margaret se musela přemoci, aby se hned nepokusila své dceři pomoci. Viděla, že je připraven jí jediným trhnutím zlomit vaz. U šestiletého děvčátka by to nevyžadovalo téměř žádné úsilí.

Zeptala se, co nejklidněji dokázala: „Co po nás chcete? Prosím, neubližujte jí. Chcete peníze, šperky…? Nebo snad…? Jen ji nechte být, udělám cokoliv.“

Její zjitřená mysl vykouzlila ty nejdivočejší představy. Zaslechla klepy, že ve slavné sázkové knize v klubu White’s jsou vypsané ohromné sumy na sázku, který člen ji jako první přesvědčí, aby se stala jeho milenkou.

„Nikomu nechci ublížit,“ ujistil ji vetřelec šeptem. „Chci jen to pouzdro. Dejte mi ho a půjdu.“

„Pouzdro?“ nechápala.

„Kožený válec s papíry,“ vysvětloval muž netrpělivě. „Máte ho v tašce.“

Hlavou pokynul ke stolku, kam včera pohodila pompadúrku společně s dalšími věcmi. Vetřelec se k ní zjevně pokoušel dostat, když je obě probudil.

„Nic takového…“

„Podívejte se," skočil jí do řeči. „Dejte mi to a já půjdu."

Jane tlumeně vzlykla, i ve tmě Margaret rozeznala, jak se třese. Musela být bez sebe hrůzou, přesto neplakala ani se nepokoušela osvobodit.

„Neboj se, drahoušku. Nic se neděje. Je to jen hra, maminka je hned u tebe," pokusil se ji uklidnit.

Pomalu vstala a vydala se ke stolku. Měla na sobě jen tenkou noční košili, ale župan nechala být, na stydlivost nebyla vhodná doba. Cítila na sobě mužův pohled, když se přehrabovala v taštičce.

„Vysypte to na postel," přikázal jí, ale ona neposlechla, protože mezitím její prsty našly předmět, který tam neměl být.

A také další věc, takovou, jakou by v dámském módním doplňku čekal jen málokdo.

„Hledáte toto?" ukázala mu v levé ruce kožený válec, který v životě neviděla.

„Ano, dejte mi to. Hned!" přikázal vetřelec.

Margaret horečně uvažovala. Vloupat se do šlechtického domu, ohrožovat markýzu a její dceru, to byly těžké zločiny. V zemi, kde se někdy věšelo za ukradenou šunku, mohl v případě zatčení vetřelec očekávat jen jediný rozsudek. Neměl co ztratit, a pokud předmět v její ruce byl tak důležitý, jistě nebude chtít, aby o něm někomu řekla. Svědky si nemohl dovolit, markýza věděla, že jen tak neodejde.

„Prosím, tady to je," řekla a hodila pouzdro na postel.

Muž v černém se pro něj natáhl a na okamžik polevil v pozornosti. Margaret, která měla stále pravou dlaň ukrytou v tašce, teď vytáhla malou pistoli, kterou už stačila natáhnout. Vetřelec stál, Jane seděla a byla malá. Její hlava s černými rozpuštěnými vlásky mu sahala sotva do výšky břicha. Téměř celou horní polovinu těla měl odkrytou a markýza byla sotva dva yardy od něj. Byl to snadný výstřel i pro daleko

horšího střelce, než byla Margaret, přesto se jí tajil hrůzou dech, když se Jane mihla před hlavní pistole. Když stiskla spoušť, mířila proto vysoko.

Rána byla v tiché ložnici ohlušující.

Muž v černém sebou trhl a bez hlesu se zhroutil na postel, okamžitě mrtvý. Kulka malé ráže ho zasáhla přesně doprostřed čela.

„Proboha, Jane…“

Silou, kterou by v sobě nikdy nehledala, Margaret shodila na podlahu mrtvolu, která uvěznila nohy její dcery. Vzápětí už sevřela děvčátko v náručí. Byla to nakonec ona a ne Jane, kdo se rozplakal.

Její dcerka ji nejistě pohladila po vlasech. „To bude dobré, mami.“

~

Major vikomt William Wavesbury společně se svým – a Margaretiným – otcem tiše pozoroval Paula Tremblaye, markýze De Guignese, jak sevřel svoji ženu v náručí. Nemluvil, zdál se jen ustaraný, ale William ho znal už příliš dlouho. Třásl s ním bezmocný vztek, že dopustil, aby byli jeho nejbližší v nebezpečí.

„Dědo! Dědečku! Koukni se!“ upoutal oba Wavesburyovy vysoký hlásek.

Hrabě Wavesbury býval často se svými vnoučaty, na rozdíl od většiny šlechticů, kteří zvláště dívky považovali jen za zbytečný výdaj a příliš se o ně nestarali.

„Copak to můj malý vojáček zase má?“ zeptal se lord David s úsměvem a skrčil se k malé Jane.

William si všiml, jak nepatrně zatnul zuby, kolena ho stále trápila. I jeho jmenovec, Janein mladší bratr David, vyrazil vpřed, aby se podíval. Malá lady vrazila svému dědovi pod nos dvě hračky, v každé ruce držela jednu.

„Koukni, dědo. To je maminka, a to je ten zlý pán."

Malá dřevěná figurka měla naznačené široké sukně a vlasy nabarvené na černo, zatímco ta druhá, cínový vojáček s vysokou granátnickou mitrou, byla černá celá. Stejně tak dívenčiny prsty byly ušpiněné od černé barvy.

„Jak…?" nechápal William.

„Inkoust," poprvé se usmál Paul. „Nějak se k němu dostala."

„Vidíš, dědo? Bum! Prásk!"

Nešťastný na černo obarvený granátník letěl prudce do rohu, kam se za ním rozběhl malý David. Margaret se vymanila svému manželovi, také na jejích rtech objevil úsměv.

„Děti," řekla zamyšleně. „Vzpamatují se rychleji než já."

„Jak se ten lotr dostal do domu? Jak je to možné?" zeptal se Paul už opět vážně.

Otázku nepoložil nikomu konkrétnímu, a vlastně všem. Celý personál jeho londýnského domu stál se sklopenými hlavami kolem. William věděl, že většina z nich nejsou sluhové a služky najmutí obvyklým způsobem s doporučeními. Margaret ráda pomáhala nešťastným lidem, a pokud bylo volné místo, dát jim práci bylo to nejjednodušší. Paul neprotestoval, splnil by své ženě jakékoliv přání, s tímto navíc souhlasil. Proto William tušil, že kolem stojí svobodné matky, které by jinak skončily jako prostitutky nebo za krádeže na šibenici, vdovy, které jejich rodiny vyhnaly, když se nechtěly prodávat, vysloužilí vojáci i námořníci. Paul si každého z nich prověřil, William věděl, že lidé kolem jsou vděční a věrní až za hrob.

„Tohle…, tohle jsem našla v zahradě, Vaše lordstvo."

Žena, která promluvila, byla dobrým příkladem. Ethel Westonová bývala pokojská v panském domě, ale otěhotněla, a to se netrpělo. Nemluvila o otci svého dítěte, ale Margaret měla podezření, že jím byl přímo někdo z rodiny jejího za-

městnavatele. Tak jako tak z hodiny na hodinu skončila na ulici, bez doporučení a sebemenší naděje na další práci. Mladá markýza De Guignes ji potkala plačící na cestě k Temži. Byla přesvědčená, že kdyby jí nenabídla zaměstnání, sáhla by si Ethel na život. Nejen, že jí dala práci, střechu nad hlavou a nejspíše ji tak zachránila, dovolila jí později i starat se o jejího synka přímo v domě. To bylo ve společnosti něco neslýchaného.

„Mohu?“ zeptal se William a vzal Ethel z ruky předmět, který ukazovala.

Byla to malá kotva se třemi hroty, taková, jaké se používají na válečných plavidlech k přitažení nepřátelské lodi. Tahle však byla celá obalená černou látkou a byl k ní přivázán provaz, také černý. Ten právě Williama zaujal. Sundal si jezdeckou rukavici a několikrát po něm přejel prsty.

„Zvláštní… Zkuste si to.“

Ostatní, dokonce i Margaret − a ze zvědavosti také malá Jane −, následovali jeho příkladu.

„Hedvábí,“ poznamenal Paul.

„To musela být dost drahá záležitost na provaz nějakého zloděje,“ řekl hrabě Wavesbury.

„Ale je lehčí a pevnější než obyčejné konopí,“ opáčil Paul.

William pokýval hlavou. „Říkala jsi zahrada?“

„Ano, Vaše lordstvo.“ Ethel udělala pukrle.

„Podíváme se tam,“ rozhodl Paul.

Šlo jich celé procesí, Paul s Margaret a oběma dětmi, otec a syn Wavesburyovi a také kompletní služebnictvo, protože je zatím nikdo nepropustil.

„Tady to leželo, pod tím keřem,“ ukázala Ethel na vzrostlý rododendron. „Chtěla jsem dát mylady ráno čerstvé květy a uviděla jsem to.“

William si všiml lehkých otisků bot na prázdném uhrabaném záhonu, kde v létě kvetly holandské tulipány.

„Přelezl zeď, tak se dostal do zahrady," konstatoval zamyšleně. „Jak ale vnikl do domu?"

Dobře věděl, že jeho švagr na bezpečí své rodiny nešetřil. V oknech byly mříže a dveře do zahrady byly zajištěné zevnitř. Otec ho předešel, když se vydal po stopách, mimoděk přitom sáhl do kapsy svého vojenského červeného kabátu a nasadil si brýle. Společně došli až ke stěně a jednomu z oken. William překvapeně hvízdl. Ve špaletě byly vsazené půlpalcové ocelové pruty, ale dva chyběly. Dost na to, aby se obratný štíhlý člověk protáhl dovnitř.

„Jak mohl překonat železo, aby ho nikdo neslyšel?" nadhodila Margaret.

Nemyslela to jako výčitku, ale většina služebnictva se tvářila, že by se nejraději hanbou propadla pod zem. Paul se přiblížil k oknu a pečlivě si prohlížel zbytky mříží. Dokonce k železným pahýlům přičichl.

„Naleptal je kyselinou," oznámil po chvíli zkoumání. „Je to tiché, jen to zasyčí. Vzpomínáš, Wille? Přece jsme to zažili."

William přikývl. Nejen jemu se v hlavě začínal rýsovat jasný závěr. „Byl to profesionál. Zkušený lupič, žádný náhodný zlodějíček z ulice. Nemluvě o tom, že tě − nás − vylákali na důležitou schůzku, na kterou nikdo nepřišel."

Paul s neveselým úsměvem pokýval hlavou. „Ano. Musel být opravdu dobrý. Udělal jen dvě chyby, ale ty ho stály život. A těch se dopustil jen proto, že naše rodina není ve všem tak zcela obvyklá. Nemohl vědět, že si naše dcera hraje s cínovými vojáčky, a to i v naší ložnici."

Zapomenutá kovová hračka, do které vetřelec nechtěně kopl, způsobila onen zvuk, který Margaret probudil.

Markýz De Guignes se znovu ironicky pousmál. „A také nemohl vědět, že má drahá žena s sebou nosí zbraň stejně samozřejmě jako jiné dámy pudr."

„Tady už nejspíš nic nezjistíme," poznamenal starší lord David.

Mimoděk zvedl toho mladšího, který ho neodbytně tahal za šos kabátu, a posadil si ho na ramena. Williamovu otci zbývaly tři roky do osmého křížku, ale stále to byl silný muž.

„Co ta věc?" zeptal se, když se vraceli do domu.

Paul zatím propustil služebnictvo. Několikrát je přitom ujistil, že je nikdo z ničeho neviní.

„Kožené pouzdro s papíry," odpověděl jeho zeť, když se k nim opět připojil. „Jsou na nich čísla a písmena, ale nic, co by mi bylo povědomé. Vypadá to jako nějaká šifra, ještě se na to podívám a možná to ukáži otci. Zabere to však nějaký čas."

Phillipe Tremblay, Paulův otec, býval špión a s šiframi a tajnými dokumenty měl bohaté zkušenosti.

„Jak se to ale dostalo k tobě, Maggie?" zeptal se William.

„To nemám ponětí," opáčila jeho sestra. „Musel mi to někdo podstrčit – tu pompadúrku jsem měla naposledy, když jsme byli s Janette na Bond Street nakupovat –, ale kdo nebo proč, to opravdu nevím."

Hrabě Wavesbury zatím postavil malého Davida na nohy. „Podíváme se raději na vašeho nočního návštěvníka. Než si pro něho přijedou pánové z magistrátu."

Mluvil klidně, ale i v jeho hlase byla znát obava. Již bez dětí a služebnictva sešli do sklepa, kam bylo odneseno tělo nočního vetřelce, zatímco jeden ze sluhů se vydal do Bow Street oznámit, co se událo, a zavolat některého z Běžců. Bude provedeno vyšetřování, ale William se obával, že celý incident bude uzavřen jako nezdařený pokus o vloupání. Nic nebylo ukradeno, stop bylo málo, nikomu se nebude chtít se pátráním s nejistým výsledkem – a potažmo odměnou – zabývat do hloubky.

Mrtvola světlovlasého muže v černých šatech ležela před

nimi na dřevěném stole. Paul ho zbavil šátku a masky, doufal, že tvář snad bude někomu povědomá. Nebyla. Každý z nich byl přesvědčen, že jistě ani ne pětadvacetiletého mladíka nikdy neviděl. Věci, které měl u sebe, byly rozložené vedle – šperháky, poloprázdná láhev se silnou kyselinou a také dvě dýky se štíhlou čepelí. Vetřelec zjevně počítal i s možností, že jeho vpád bude odhalen. Margaret k němu mimoděk přistoupila a zatlačila mu oči. S malým otvorem, který měl uprostřed čela, nemohla udělat nic.

Paul mu zatím odhrnul rukávy a stáhl rukavice. Chtěl se mu podívat na ruce, což byl vždy dobrý způsob, jak zjistit z jaké společenské třídy mrtvý pocházel.

„Neživil se rukama," konstatoval, „ale tohle jsou zahojené spáleniny od provazu. Stává se to například námořníkům."

„Nebo lupičům z povolání," pochopil William, kam jeho švagr míří.

„Copak je tohle?" Hrabě Wavesbury si posunul brýle a ukázal na předloktí mrtvého.

Měl na něm tetování, které nejvíce ze všeho připomínalo hrubé, nijak nezdobené velké tiskací písmeno L.

„Bůhví," opáčil Paul. „Ale může to být důležité."

„Nebo jen první písmeno jména jeho děvčete, matky nebo co já vím," opáčil William.

„Uvidíme, co nám řeknou pánové z Bow Street," odpověděl jeho otec. Ale i v jeho hlase byly znát pochyby.

Mladší Wavesbury si náhle nervózně odkašlal. „Jestli to byl skutečně zkušený lupič, a vše nasvědčuje tomu, že ano, všichni víme, kdo by nám mohl poradit. Snad i s tím tetováním."

„Snad nechceš obtěžovat Mary? Nyní?" namítla jeho sestra.

„Will má pravdu," souhlasil Paul. „Ten člověk se vloupal do našeho domu, mohl ublížit tobě nebo Jane. Ten, kdo ho poslal, ví o tom pouzdru s papíry. Nevíme, co ty šifry znamenají,

ale on nebo oni je chtějí a mohou se o něco pokusit znovu. Nemůžeme čekat, až zraní někoho nevinného."

William zatím v kapse našel kus papíru a překreslil si tetování mrtvého. Nebylo to opravdu nic složitého, jen dvě silné, více méně kolmé různě dlouhé čáry.

„Jeďte tedy," pobídl je jeho otec. „Vezměte si můj kočár. Počkám tu s Maggie na lidi z magistrátu, aby s nimi nemusela mluvit sama. Někoho by mohly napadnout různé divoké hypotézy. Už jsem to zažil."

Markýza si neodpustila opovržlivé odfrknutí. Vetřelce sice zastřelila, ale těžko ji mohl někdo vinit z vraždy.

„A opatrně s Mary," zavolal ještě lord David za svým synem a zetěm. „Víte, jaká je."

~

Trvalo asi hodinu, než se kočár propletl rušnými londýnskými ulicemi z Mayfair k severozápadnímu okraji města až k silnici na Somers Town, kde stál městský dům vikomta Risewella. William si nechal od ochotného sloužícího přidržet dvířka s erbem s panterem a pěti jeleny a jako první vystoupil.

„Je má sestra doma?" zeptal se vcelku zbytečně.

„Ehm…, samozřejmě, Vaše lordstvo," odpověděl lokaj poněkud nejistě.

„Myslel jsem, jestli je připravena nás přijmout," vysvětloval trpělivě William. „Je to důležité, ale můžeme počkat."

Lady Mary, vikomtesa Risewellová, je přijala bez dlouhého čekání. Když William s Paulem vstoupili do salónu, důvod k jejich nejistotě a ohledům byl okamžitě zjevný. Napolo seděla a napolo ležela na pohovce a ani její volné domácí šaty nedokázaly skrýt pokročilé těhotenství. Novinu celá rodina přijala radostně, ale také s obavami. Lady Mary bylo 47 let, hodně na nastávající matku, všichni včetně jí samotné si uvě-

domovali možná nebezpečí, proto ona první neochotně souhlasila, že se musí šetřit.

William pozdravil svoji nevlastní sestru a pak se posadil stejně jako Paul.

„Copak vás přimělo navštívit vaši nemohoucí osamělou příbuznou, pánové?“ zeptala se napůl žertem.

„Osamělou?“ podivil se William.

„A díky bohu za to!“ opáčila. „Myslela jsem, že se z nich zblázním. Naštěstí Chris má nějakou politickou schůzku, Tima jsi nechal trápit v kasárnách, Wille, a Rolanda jsem vyhnala. Teď nejspíš někde trucuje s knihou.“

Paul podezřívavě pohlédl na rámeček na vyšívání odložený na stolku na dosah její ruky. „Čekala jste někoho jiného?“

„Prosím?“ zeptala se náhle nejistě. „Občas mi přichází lidé gratulovat anebo se zeptat, jak se mám.“ Očima sledovala směr jeho pohledu. „Tohle? Chtěla jsem zabít čas.“

„Jistě. Milujete vyšívání… Jak jsem mohl být tak hloupý?“ řekl Paul ironicky.

Vstal a zvedl rámeček s nedotčenou látkou. Pod ním ležel vyjmutý zámek malé křesadlové pistole, hadřík ušpiněný od oleje a několik puškařských nástrojů.

„Ehm…, má uvolněný kohoutek… Proč jste vlastně vy dva přišli?“ změnila raději téma.

Zatímco jim služka přinesla mátový čaj, který oba muži vypili hlavně ze zdvořilosti, převyprávěli jí společně, co se událo v noci v Paulově domě. William jí během řeči podal namalované L. Když domluvili, oba trpělivě čekali. Nenavštívili totiž vikomtesu Risewellovou jen tak ze slušnosti. Wavesbury dobře věděl, že pro jeho starší nevlastní sestru se řešení zločinů stalo do jisté míry koníčkem, jako pro jiné dámy například malování nebo vyšívání. Proto se čas od času setkávala i s ne právě důvěryhodnými lidmi a v magistrátu v Bow Street ji už každý poznal na první pohled. Někteří

členové vysoké společnosti, zvláště jiné dámy, si již zvykli se svými problémy chodit přímo za ní.

„Něco mi to říká… L… L jako Lazarus," pronesla zamyšleně. „Mohla by to být jeho značka."

„Ten z bible? Ten, co vstal z mrtvých?" zeptal se William zmateně.

„Ne… Vlastně ano, je to složitější," odpověděla. „Je tu jeden zločinecký náčelník, co si tak říká. Prý se pohybuje někde ve Wappingu, okolo doků, ale moc o něm nevím."

„Mladý? Světlovlasý?" napadlo Paula. „Ten už z mrtvých nevstane."

„Nevím, ale nemyslím, že to byl ten muž, co ho Maggie zastřelila. Mohl ho však poslat." Na několik vteřin se zamyslela. „Moc vám toho asi neřeknu a v tomhle… stavu vám nepomohu, ale vím o někom, kdo by mohl vědět víc. Jestli tedy celou záležitost nechcete ponechat Bow Street."

„Maggie je má žena, Jane má dcera," odvětil Paul, jako by to říkalo vše.

Mary jen pokrčila rameny. „Joshua McCabe býval Běžcem z Bow Street. Má dům někde u Drury Lane, Cattle Street, myslím. On vám o Lazarovi řekne více než já. Navštivte ho a budete mít jistotu."

„To je ten muž z otcova vyprávění?" ujišťoval se William. „Když matku chtěli zavřít do newgateské věznice a společně se skrývali? Ten už musí být přece starý."

„Tak jako já?" napomenula ho Mary s úsměvem. „Pan McCabe už je samozřejmě dávno na odpočinku. Ale když řeknete, že vás posílám já, promluví si s vámi. Kvůli starým časům a jistému krejčovství na Roupell Street… Možná vám nebude umět pomoci, ale za pokus to stojí."

„Děkuji, děkujeme, Mary." Paul se lehce uklonil hlavou.

„A víte už, co ten lotr vlastně u vás doma chtěl?" zeptala se vikomtesa Risewellová zaujatě.

„Víme.“ Popsal jí pouzdro s dokumenty, které nechal v rukách hraběte Davida Wavesburyho pro případ, že by ho vyšetřovatelé chtěli vidět společně s mrtvolou. „Ale co to znamená, o tom zatím nemáme potuchy.“

~

William s Paulem opustili Risewellovu rezidenci krátce po poledni, proto se rozhodli zkusit štěstí a navštívit bývalého Běžce z Bow Street okamžitě. Kočí zastavil před úhledným domem, který možná nestál v té nejprestižnější čtvrti, ale stále představoval solidní místo k bydlení. Když William použil kované klepadlo, trvalo jen okamžik, než jim přišel otevřít nějaký muž ve středních letech. Neměl livrej, ale i tak působil spíše jako sluha než příbuzný pána domu.

„Pánové si budou přát?“ zeptal se.

William s Paulem mu podali své navštívenky. Pokud na něj jejich tituly udělaly nějaký dojem, nedal to na sobě znát.

„Přišli jsme navštívit pana Joshuu McCabea,“ oznámil De Guignes. „Je doma?“

„Ano,“ přikývl muž, „ale pokud přicházíte v pracovní záležitosti, on už se…, ehm…, řemeslu nevěnuje.“

„Toho jsme si vědomi,“ přikývl Paul. „Jen nás, prosím, ohlaste.“

„A zmiňte, prosím, že nás poslala vikomtesa Risewellová,“ dodal William.

Sluha je pozval dál a zdvořile je požádal, aby počkali v předpokoji.

„Jako kdybychom se snažili dostat k ministerskému předsedovi,“ neodpustil si Paul poznámku.

Wavesbury neříkal nic, jen si prohlížel jistě drahé dubové táflování a olejomalby pro něho neznámých lidí. Až na jednoho, na skupinovém portrétu mladé rodiny v pozadí bez obtíží podle kaštanových vlasů poznal svoji nevlastní sestru. Dlouho čekat nemuseli.

„Vaše lordstva, prosím," pokynul jim sluha ke dveřím pracovny.

Za stolem zde seděl statný muž se širokými rameny, jehož věk − William si spočítal, že mu muselo být již přes osmdesát − prozrazovaly pouze sněhobílé vlasy a vrásčitá tvář. Měl na sobě solidní tmavý oblek s bílým nákrčníkem, jen jeho obličej, který hyzdilo několik jizev a na dvakrát přeražený nos, prozrazoval jeho barvitou minulost.

„Pánové, omlouvám se, že nevstanu, ale jistě mě vzhledem k mému věku omluvíte."

Natáhl z křesla ruku a oba mu s ní potřásli.

„Jakpak se má vaše sestra, mylorde? Už jsem ji dlouho neměl tu čest potkat, abych jí pogratuloval. Co však mohu udělat pro vás?" zeptal se po úvodních zdvořilých frázích.

„Mary se má dobře. Tedy vzhledem k jejímu stavu. Jistě chápete, že by nebylo bezpečné, aby vás navštívila sama, jakkoliv by to udělala ráda," odpověděl William.

„Mary také doufala, že byste nám mohl poradit," dodal De Guignes.

McCabe si přemýšlivě promnul bradu. „Býval jsem Běžcem z Bow Street, pak jsem se zařídil pro sebe, ale teď jsem již definitivně odešel na odpočinek. To jistě chápete. Také pozítří opouštím Londýn za svou ženou. Tvrdí, že mi zdejší vzduch nesvědčí."

„Žádáme vás jen o radu," usmál se Paul.

Bývalý vyšetřovatel se znovu zatvářil zamyšleně. „Markýz De Guignes? Nejedná se snad o vašeho strýce a jeho svatbu s…"

„Jde o toto," nenechal ho Paul domluvit.

Vzal Williamovi lístek s písmenem L a postrčil ho po stole k McCabeovi. Starému muži po celou dobu jejich rozhovoru pohrával na tváři lehký úsměv, ale ten teď zmizel.

Přesto se rychle ovládl. „L. To může znamenat spoustu

věcí. Když je otočím, připomíná šibenici. Váže se k němu nějaký příběh?“

Paul mu s Williamovou pomocí stručně převyprávěl o nočním přepadu, zmínil i ono pouzdro. Mary McCabeovi věřila, byl tedy dostatečně důvěryhodný i pro ně.

„Domnívám se, že vaše sestra se nemýlila, mylorde,“ řekl, když skončili. „L znamená Lazarus.“

„Pochopili jsme, že se jedná o nějakého náčelníka bandy zločinců,“ poznamenal William.

McCabe se chraplavě zasmál. „Asi je možné ho tak nazvat, ale stejně tak byste mohl říct, že Marlborough byl jen nějaký generál.“

Wavesburyho překvapily znalosti prostého muže z lidu, ale raději na to nijak nepoukazoval.

„Víte o něm více?“ zeptal se raději.

„Jeho území je ve Wappingu, okolo doků. Prý se tam bez jeho svolení nikdo ani nenadechne. Ale je toho více, Lazarus není jen prostý náčelník bandy zločinců, jak jste poznamenal. Jistě jste pochopili, že se nejedná o jeho pravé jméno. Nevím, jak se doopravdy jmenuje, jak vypadá, jak je starý, nebo cokoliv dalšího. Ale povídá se, že tu byl od nepaměti a bude tu navždy. Že když zemře, znovu vstane z hrobu jako jeho biblický jmenovec.“

William si opovržlivě odfrkl.

„Vím, co si myslíte, mylorde, ale on pověry kolem své osoby podporuje, možná i vědomě šíří. Setkal jsem se se zprávami o zločinci s touto přezdívkou už za vlády Jiřího I.“

„Nejspíš nějaký jeho předek,“ poznamenal Paul.

„Asi máte pravdu, bude se nejspíš jednat o jakousi dědickou posloupnost,“ připustil McCabe, „ale lidé věří spoustě pověr. Tahle pověra je navíc hmatatelná, umí je zabít.“

„Pokud odhlédneme od mystiky, jedná se tedy o obvyklého zločineckého náčelníka, který ovládá jistou část londýnského podsvětí?“ ubezpečil se Paul.

„Ano," přikývl McCabe. „Jen mimořádně vlivného a mocného. Lidé z něho mají skoro posvátnou hrůzu, a to ho dělá ještě nebezpečnějšího, z toho pak pramení jeho bohatství. Většina obchodníků nebo hostinských ve Wappingu mu platí za ochranu, kapsáři, lupiči i pasáci mu odvádějí podíly, nikdo se neodváží mu vzdorovat. Jeho ochrana však má prý svou váhu, není to jen prosté výpalné. Hlídá si své území dobře."

„Mayfair je ale daleko od jeho revíru," poznamenal Paul. „Myslíte, že toho muže do mého domu poslal on?"

„Plavovlasý muž, něco přes dvacet, evidentně nadprůměrně zběhlý ve zlodějském řemesle?" položil McCabe řečnickou otázku. „Počkejte, prosím, okamžik, mylorde."

Otevřel zásuvku ve stole, vytáhl z ní objemný fascikl a chvíli v něm listoval. William si všiml, že se jedná o svázané zatykače s vypsanou odměnou. Některé byly přeškrtnuté. Dalo se říct, že přeškrtnutá jich byla většina. Wavesburyho napadlo, kde vzal pouhý Běžec z Bow Street a pozdější lovec zlodějů peníze na takový pěkný dům. McCabe se konečně zastavil u jednoho obrázku.

„To myslíte vážně?" nevěřil Paul.

Na rytině byla tvář zakrytá šátkem a na hlavě měl muž, pokud se vůbec jednalo o muže, klobouk. Z obrázku se nedalo poznat nic, i jméno bylo nicneříkající – pouze Jack. Odměna za jeho dopadení byla velmi slušná, celých 200 liber. Zločinem mělo být vloupání a zcizení majetku značné hodnoty.

„Jen jsem si chtěl něco připomenout," lehce se usmál jejich hostitel. „Ale ano. Myslím, že toto je muž, kterého vaše paní markýza zastřelila. Moc se o něm nevědělo, ale šly řeči, že je to… − byl − Lazarův syn. Možná příští Lazarus."

Několik vteřin nikdo nepromluvil.

„Jestli poslal vlastního syna tak daleko od svého obvyklého území, na těch papírech mu musí zatraceně záležet," pronesl William po chvíli.

„A jen tak nepřestane," dodal Paul chladně. „Teď se možná bude chtít i pomstít."

„Není pravda, že by se Lazarus omezoval jen na Wapping a okolí doků," reagoval McCabe na první námitku. „Souvisí to s další neobvyklou věcí, která se o něm povídá."

Oba mladí muži na něj netrpělivě pohlédli, ale McCabe si nejprve lokl čaje a teprve poté pokračoval.

„Lazarus byl prý radikálním rovnostářem dávno předtím, než naši přátelé za Kanálem provedli svoji revoluci. Kromě obvyklých zločinů Lazarus prý také nechával tisknout revoluční letáky, podporoval agitátory, radikály, anarchisty a podobné živly brojící proti vládě."

„Předpokládám, že to se děje i v bohatších částech Londýna?" zeptal se William.

„Ano," přisvědčil McCabe. „To a také jeho únosy kvůli výkupnému. Unášet chudé lidi se moc nevyplatí, jestli mi rozumíte."

„Únosy nezní právě jako příklad rovnostářského myšlení," poznamenal Paul.

McCabe s bouchnutím zavřel knihu. „Vidíte, mylorde, a právě na nich si Lazarus zakládá. Prohlašuje je za svoji formu spravedlnosti. Co vím, nechává unášet mladé lidi z bohatých rodin a dává si záležet, aby se vědělo, proč to udělal."

To Williama zaujalo. „Mohl byste mi říct nějaká jména? Možná se někdo chce pomstít nebo své peníze nazpět… Mohl by také něco vědět…"

Zdálo se, jako by jejich hostitel na okamžik zaváhal. „Rodiny unesených se většinou obávají skandálu, po zaplacení výkupného a návratu dotyčného si vesměs přejí udržet vše v tajnosti."

„Budeme mlčet jako hrob," ujistil ho Paul.

„Vím, že sir Aron d'Aubry byl Lazarovým hostem. Byl prý nucen pracovat jako štolba, kydat hnůj a dělat další podo-

né ponižující práce. Když se vzpouzel, tloukli ho. Vím to, protože jako jeden z mála diskrétně vypsal na Lazarovu hlavu odměnu."

William se neubránil zasmání. „Znám d'Aubryho od vidění. Jednou prý zbil štolbu tak, že mu navždy znetvořil obličej. Poetická spravedlnost, na tom Lazarovi něco bude."

„Přes tvé antipatie bychom si však měli se sirem Aronem promluvit," navrhl Paul.

„To bude obtížné," pokrčil McCabe rameny. „Vypsal odměnu a odjel z Londýna. Zjevně se bál, že se zvěsti o jeho ponížení rozkřiknou. Tuším, že je někde ve Skotsku."

Paul si povzdechl. „Víte o někom dalším?"

McCabe pokýval hlavou. „Ale jen z doslechu od svých bývalých kolegů. Slečna Florine Desmondová se asi před týdnem vrátila ke svému otci."

Wavesbury si musel hodně namáhat hlavu, aby si vybavil tichou plavovlasou dívku, která na večírcích jen málokdy tančila a většinou se držela v ústraní. „Co proti ní, proboha, mohl mít?"

„Peníze jejího otce," ušklíbl se Paul.

McCabe jen mávl rukou. „Prý měla do krve udeřit služku, ale podrobnosti neznám."

„Baron Desmond má ve městě dům, vím kde," nadhodil William. „Mohli bychom si s ní promluvit."

Jejich hostitel zvážněl a několikrát si odkašlal. Nebylo to kvůli stáří ani nemoci. „Lazarus své oběti ponižuje, říká tomu, že nastoluje rovnost. Když jde o mladého muže, vymýšlí prý různé pokořující, ale vesměs neškodné úkoly jako v případě sira Arona d'Aubryho. Když se však v jeho rukách ocitne mladá dívka, hezká jako slečna Desmondová…"

William maně zaťal pěst.

„Dítě?" zeptal se Paul stručně.

„Nemyslím si," odpověděl McCabe. „Ale prožila si své

a rodina udělá cokoliv, aby se nikdo nic nedozvěděl. Nebudou s vámi mluvit. Ani s vikomtem Wavesburym a markýzem De Guignes.“

Zatím vešla služka, aby odnesla prázdný čajový servis.

„Omlouvám se, pánové,“ řekl jejich hostitel, když odešla. „Nevím, jestli jsem vám pomohl, ale řekl jsem vám vše, co o Lazarovi vím.“

„Děkujeme vám,“ uklonil se hlavou Paul. „Víme alespoň, že máme proti sobě někoho, kdo má prostředky a jen tak se nevzdá.“ Nevesele se usmál. „Jak rád bych od vás slyšel, že Lazarus je nějaký obyčejný lapka s půltuctem věčně opilých nohsledů.“

„Nemáte zač, mylorde,“ McCabe a lehce pokýval hlavou. „Už kvůli lady Mary doufám, že bude vaše žena v bezpečí.“ Znovu si lehce odkašlal. „Než mě opustíte, ještě jednu věc byste měli vědět.“

William s Paulem trpělivě čekali.

„Z mé vnučky je opravdová dáma.“ Starý muž se nostalgicky zasmál. „Zásobuje mne drby z vysoké společnosti. Proto vím o svatbě vašeho strýce markýze Géralda De Guignese se slečnou Elizabeth Marjorie Dumbrillovou, též známou jako Missy.“

„Nemusíte chodit kolem horké kaše,“ mávl Wavesbury rukou. „Osvobodil jsem ji z Newgate, víme, jaká je její minulost. Ale vše už stonásobně odčinila.“

„To jsem rád,“ přikývl McCabe a zdálo se, že to myslí upřímně. „Byla by škoda, kdyby skončila jako její otec Diamantový Jack Dumbrill.“

„Znal jste ho? Nebo nynější markýzu De Guignes?“ zeptal se Paul.

Jejich hostitel ukázal na malý akvarel v kulatém rámu visící na zdi. Zobrazoval usměvavou hnědovlásku v růžových šatech a s rozpustilým výrazem v obličeji.

„Má nejstarší vnučka," oznámil jim McCabe se zjevnou hrdostí v hlase. „Má dcera si však vzala neschopného břídila. To já zařídil ve stejnou chvíli mé Amelii věno a pro Diamantového Jacka Botany Bay."

„Vy jste dopadl Jacka Dumbrilla?" William mimoděk pohlédl na Paula.

Jeho švagr nedal překvapení najevo, Wavesburyho by tak moc neudivilo, kdyby to věděl dávno před jejich příchodem.

„Ano," přisvědčil bývalý vyšetřovatel. „Ale proto to neříkám. Vím, že Diamantový Jack Dumbrill měl nějaké pletky s Lazarem."

„Byl to jeden z jeho lidí?" chtěl vědět Paul.

„To si nemyslím," zakroutil McCabe hlavou. „Spíše občasný obchodní partner a setkali se naposledy nejspíše ještě několik let před Dumbrillovou smrtí. Jeho dceři mohlo být tak třináct nebo čtrnáct let, ale slyšel jsem, že ji brával s sebou. Nynější markýza by vám snad tak mohla pomoci více než já."

„Děkujeme, pane McCabe," znovu se uklonil Paul.

William se usmál. „Děkujeme. Tak inteligentní žena, jako je Elizabeth Marjorie, si jistě vzpomene na vše."

~

Margaret tiše vešla do salónu. Nevěděla, kolik je hodin ani kdy se její manžel vrátil. Za okny už byla tma, ale nemohla být ještě pozdní noc. Poté, co uložila děti, čekala na Paulův návrat s knihou v ruce, musela však na nějaký čas v křesle usnout, probudily ji až hlasy služebnictva vítající jejího muže. Přistoupila pomalu k Paulovi a položila mu ruce na ramena. Nedal to najevo, ale věděla, že si uvědomil její přítomnost, hned jak vešla do místnosti. Mimoděk ji uchopil za dlaň.

„Stále se tím trápíš?" zeptala se tiše.

Před Paulem na stole leželo prázdné kožené pouzdro a rozložené listy papíru.

„Je to šifra, jsem si jistý," pokýval hlavou, aniž by se k ní otočil. „Ale buď jsem takovou v životě neviděl, nebo je za tím něco víc. Jako by to nebyly souvislé věty."

„Tvůj otec je v Londýně, Paule. Zítra mu to vezmeme ukázat. To by v tom byl čert, abyste vy dva na něco nepřišli," řekl William.

Margaret leknutím málem vykřikla, vůbec si ho nevšimla. Její bratr byl mohutný muž, ale když chtěl, dokázal být tichý jako kočka.

„Zůstaneš přes noc, Wille? Zjistili jste něco?" ptala se, aby zakryla leknutí.

„Ano," odpověděl William na její první otázku. „Zítra nás čeká práce."

Margaret na to nic neřekla. Její dvojče se ženou, jejich otcem a matkou přebývali ve Wavesburyho domě jen pár set yardů od toho jejich. Nebylo to kvůli úspoře času, proč William chtěl zůstat.

„Nebudou mít Janette s matkou starosti?" zeptala se raději.

Paul se ironicky zasmál, ona tázavě pohlédla na Williama sedícího v křesle.

„Otec jim odjel vyřídit vzkaz," odpověděl vyhýbavě.

„Už jsem nechal připravit pokoje," doplnil Paul. „Vsadil bych se, že dorazí všichni tři."

Margaret se lehce usmála, pak se také posadila. „Pomohla vám Mary? Jak se cítí?"

„Jak odpovídá jejímu stavu," odvětil její manžel. Pak jí vyprávěl o jejich návštěvě bývalého Běžce z Bow Street a jeho podezření.

„Zítra se dozvíme víc," řekl na konec. „Otec i Elizabeth Marjorie nám jistě pomohou."

„Chcete nalézt toho Lazara? Je to dobrý nápad?“ zeptala se.

„Nemůžeme jen čekat, až se o něco znovu pokusí. Musíme něco udělat,“ odvětil William.

„Třeba se po smrti… toho muže vzdá,“ namítla.

„Nehodláme nic riskovat,“ odpověděl Paul neurčitě.

Nechtěl ji děsit a říkat, že si on i William všimli několika podezřelých chodců, kteří se příliš často procházeli před jejich domem. Kluk, který zametal ulici, byl také jiný než obvykle. Jejich domov byl sledován, nic neskončilo.

„Navštívíte Desmondovi?“ zeptala se po pár chvílích ticha.

„Možná,“ připustil její manžel neurčitě.

„Měla bych vás doprovodit. Žena řekne jiné ženě víc než muži,“ navrhla.

„Znáš Florine Desmondovou blíž?“ napadlo Paula.

„Ne víc než vy dva,“ připustila Margaret. „Dvakrát nebo třikrát jsem s ní mluvila na nějakém večírku. Je to taková tichá plachá dívka, o moc mladší než já. Přesto si myslím, že po tom, co ji potkalo, se svěří spíše mně než vám.“

„Nejspíš se nesvěří nikomu,“ odtušil její manžel. „Asi nás vyhodí hned u dveří.“

„Tím spíš bych měla jet s vámi,“ trvala Margaret na svém.

„Uvidíme,“ odpověděl Paul neurčitě. „Rozhodneme se ráno a… Návštěva je tady, jak jsme očekávali,“ dodal s úsměvem.

Hrabě Wavesbury odjel na koni, ale z ulice se ozval klapot více kopyt a také zvuk kol kočáru jedoucího po městské dlažbě. William se zvedl z křesla, tvář se mu rozzářila, když zahlédl zlaté vlasy své ženy, nepřehlédnutelné ani v matném světle lamp.

„Půjdeme přivítat naše hosty,“ přinutil se říct celkem klidně.

Samuel Bowington, kterého všichni kromě jeho dávno mrtvé matky znali pod jménem Lazarus, trhnutím odhodil stůl, za kterým seděl. Láhve, talíře i nedojedené jídlo se s břinkotem rozlétly po místnosti. Tři muži stojící proti němu zděšeně o několik kroků ustoupili.

„Mrtvej?“ vykřikl Lazarus. „Seš si jistej?“

Mluvčí celé trojice si dodal odvahu a popošel vpřed. Nespouštěl při tom oči z nože na opasku svého velitele.

„Jo, šéfe. Dal sem pár drobnejch jednomu pochůzkáři z Bow Street, že prej hledám svýho bratrance. Šel sem kolem mrtvoly. Byl to vopravdu Jack, furt celej v černym. Zastřelenej, měl díru veprostřed čela.“

Lazarus luskl prsty a ukázal na spoušť kolem. Dva zbylí muži narovnali stůl a začali s úklidem střepů.

„Kdo to udělal? Mladej De Guignes?“ zeptal se již klidněji.

„Ne, šéfe. Prej jeho ženská, ta Wavesburyho holka.“

Lazarus se několikrát nadechl, muž proti němu se musel přemáhat, aby se nedal na útěk. Ze zkušenosti věděl, jak bezcenný je v tu chvíli jeho život navzdory vysokému postavení v celé organizaci. Pro jeho velitele však už nebyl důležitý, myšlenkami byl jinde. Jeho Jack, jeho nejoblíbenější… Jeho nejstarší známý syn byl předurčený stát se dalším Lazarem a pokračovat v jeho velkém díle. Přes zvláštní pocit, snad lítost, se mu však již v hlavě začínalo rýsovat řešení celé záležitosti. Takové, které uspokojí jeho francouzské spojence a nakonec i samotného Lazara.

„Poslouchej, Franny, a poslouchej dobře,“ řekl skoro šeptem. „Chci ty papíry, pro který šel Jack. A chci tu ženskou, chci ji tady a živou. Když nebudou ty papíry, tak ať, ale hlavně sem dostaň tu zatracenou markýzu. Je ti to jasný?“

Franny si nervózně odkašlal. „To nebude jednoduchý, budem potřebovat spoustu chlapů. Dyť i Jacka…“

„To je mi ukradený!“ Lazarus praštil pěstí do desky znovu postaveného stolu. „Je mi fuk, kolik budeš potřebovat chlapů nebo kolik to bude stát. Zavolej všechny bandy. Dokaře, Huntonovy chlapy ze Svatýho Jiljí, Sawyera a jeho bandu, prostě všechny, který mi přísahali. Připrav to a dej mi vědět! A zatraceně si pospěš!“ Dále pokračoval spíše k sobě než ke svému podřízenému. „Ukážu jim! Ukážu jim, že nikdo v celym zatracenym Londýně není přede mnou v bezpečí. Bourseiller uvidí, že co je možný tam u nich, já tady zvládnu taky. Eště roky se vo tom bude mluvit!“

Franny už nic nenamítal, uklonil se a chystal se odejít plnit rozkazy svého velitele.

„Jo a přiveď mi eště toho zatraceného Izáka!“ zastavil ho Lazarus už na odchodu.

„Toho Žida, co pašuje střelnej prach, šéfe?“ ubezpečil se Franny, že pochopil správně.

Nelíbilo se mu, kam celá situace spěje. Byl lupič, příležitostný vrah, ale žádný voják. Oběti si vybíral obvykle slabší a takové, které se nedokázaly účinně bránit. Byl by rád, kdyby to tak zůstalo i nadále, ale neodvážil se nic namítnout.

„Jo, přesně toho. A stáhni naše chlapy vod baráku toho zatraceného De Guignese! Chci, aby si myslel, že už ho nechám bejt.“

„Nebojíte se o svoji ženu, *monsieur* Tremblayi?“ zeptala se lady Elizabeth Marjorie, markýza De Guignes, pro mnohé však stále Missy.

Musela mluvit hlasitě, aby ji bylo přes zvonění čepelí rozumět.

„Géraldovi trocha pokory jen prospěje,“ odpověděl Phillipe Tremblay, a aniž by se ohlédl na oba šermíře, vrátil zpola vypitý hrnek čaje zpět na stůl.

Elizabeth Marjorie si pomyslela, že i přestože si nebyli oba bratři příliš podobní − nakonec měli společného jen otce −, podle jejich takřka identických lehce ironicky přezíravých úsměvů, které měli oba obvykle v obličeji, by ji možná i tak napadlo, že jsou příbuzní. Podobně jako u Phillipova syna Paula. Její manžel se však nyní neusmíval. Těžce oddechoval, když tak tak odvrátil další jedovatý výpad, tak rychlý, že ho Missy sotva stačila zahlédnout. Oba duelanti od sebe odstoupili, podplukovník Jane Tremblay-Ferrelová provedla ukázkový pozdrav mečem, obvykle elegantní markýz De Guignes se zmohl jen na unavené mávnutí vlastním rapírem se zakulaceným hrotem. Soupeři na sobě měli kvůli bezpečnosti vycpávané vesty, šermířskou masku však nenasadil ani jeden. Jane si jen stáhla šedivé vlasy po ramena do culíku, aby jí při šermu nepadaly do očí. Odložila svůj červený kabát i většinu uniformy, proto tu nyní stála jako paní Tremblay-Ferrelová, ale Elizabeth Marjorie nepřestávalo fascinovat, jak snadno a přirozeně se z ní pouhým oblečením zase stane podplukovník John Ferrel.

„Myslím, že by to stačilo, *madame*," pokusil se Gérald o úklonu. „Nerad bych vás příliš unavil."

Géraldovi bylo přes čtyřicet, Jane více než šedesát, ale zdála se na rozdíl od něho svěží a připravena opět k boji.

Jen si odkašlala do kapesníku, než odpověděla: „Stará dáma je vám kdykoliv k dispozici, Géralde. Zdá se však, že máme hosty."

„Prosím?" nechápal De Guignes.

Za okamžik se ozvalo zabouchání na vchodové dveře, Jane musela zaslechnout kroky. Salón, narychlo proměněný v šermířskou tělocvičnu, nebyl od vstupu daleko. Markýza a markýz De Guignes byli na návštěvě Tremblayových v jejich malém, ale útulném domě na Gerrard Street nedaleko Leicester Square, který Phillipe kdysi levně koupil od něja-

kého zadluženého šlechtice, aby mohli čas od času pobývat v Londýně v blízkosti své rozrůstající se rodiny. Podobnost se jménem jeho mladšího nevlastního bratra byla jen náhodná, ulice byla nazvána po kavalírovi z občanské války.

„Čekáte někoho? Přišli jsme snad nevhod?“ zeptal se Gérald.

„Nikoliv,“ odvětil Phillipe. „Půjdu se podívat.“

Ani on, ani Jane si nepotrpěli na velké služebnictvo. Měli sluhy, kuchařku a správcovou, kteří se starali o chod domu, ale už ne majordoma, který by vítal hosty. Phillipe vstal tedy sám a pomalu se vydal ke dveřím. Mimoděk pohlédl na kapesník, který právě jeho žena schovávala do kapsy. Potlačil povzdech, když si všiml několika kapek krve, které na něm ulpěly.

„Paule, Williame, rád vás opět vidím,“ řekl Gérald, když jeho bratr přivedl oba návštěvníky.

Také se postavil, stejně jako jeho žena, aby se s oběma přivítali.

„Něco se stalo? Něco vážného?“ zeptala se Elizabeth Marjorie, sotva si vyměnili pozdravy.

Neunikly jí vážné výrazy ve tvářích obou mladých mužů.

„Ne, alespoň zatím ne,“ odpověděl Paul. „Ale je šťastná náhoda, že vás tu potkáváme všechny.“

„Tak už nás nenapínej!“ pobídl ho jeho otec.

„Čaj?“ ujala se Jane pro ni neobvyklé role hostitelky.

„Děkuji, *maman*,“ kývnul Paul nepřítomně hlavou.

Pak již v krátké době po několikáté s Williamovou pomocí shrnul události poslední doby, včetně návštěvy u Mary a Joshuy McCabea. Zvláště když mluvil o starém Běžci z Bow Street, Elizabeth Marjorie mu prakticky visela na rtech.

„Máte to s sebou?“ zeptal se Phillipe Tremblay hned, jak skončil.

„Ovšemže, *papa*,“ přikývl Paul a podal mu kožené pouzdro.

Jeho otec ho otevřel, pak rozložil na stůl listy papíru s čísly a písmeny. Jeden z nich byl psaný očividně jinou rukou.

„Mé poznámky," vysvětloval Paul. „Ale zatím jsem si na tom vylámal zuby."

Phillipe srovnal stránky před sebou a přemýšlivě si je prohlížel. William věděl, že pokud někdo zvládne šifru rozluštit, je to bývalý špión Phillipe Tremblay. Mladý Wavesbury si vyslechl od svého otce i matky celou řadu historek o jeho nevšedních schopnostech, o kterých se mohli přesvědčit na vlastní kůži, protože nebyl vždy na jejich straně. Než se Phillipe zamiloval do Jane, způsobil jim přímo i nepřímo celou řadu obtíží.

Phillipe zvedl zrak od dokumentů a rozhlédl se po shromážděné společnosti, která z něj nespouštěla oči.

„Neočekáváte, doufám, že co Paul nerozluštil za několik hodin, mně se podaří za pár vteřin?" poznamenal s úsměvem.

William si odkašlal a pokýval hlavou. Mimoděk přitom pohlédl na Elizabeth Marjorie.

Ta si jeho pohled uvědomila a nezvykle tiše řekla: „Znala jsem jen jméno muže, který dopadl mého otce – Joshua McCabe. Když začal mít otec podezření, že se smyčka stahuje, poslal mě pryč, jinak bych možná…"

„Byl deportován, *ma chère*?" zeptal se Gérald a uchopil ji povzbudivě za dlaň.

„Ano. Rozsudek zněl čtrnáct let v Botany Bay. Nikdy tam však nedorazil. Cesta musela být strašlivá a on už během soudu nebyl zdravý. Zemřel, než vězeňská loď doplula k Hornovu mysu."

Nemusela říkat nahlas, že kdyby jí William nezařídil milost, mohl být její osud stejný.

„Jestli se ptáte, zda si pamatuji na Lazara, tak musím říct, že ano. I když otec neřekl jméno, těžko se na něj zapomíná."

„Jack Dumbrill s ním obchodoval?" zeptal se Paul přímo.

Elizabeth Marjorie jen pokrčila rameny. „Spíš se dá říct, že jsme párkrát…, ehm…, pracovali na jeho území. Bylo mi tenkrát jen třináct, otci se ne a ne podařit nějaká velká akce, proto jsme také zkoušeli fingovat nehody s kočáry. Měla jsem být oběť.“

Nikdo nic neříkal, Williamovo už tak nevalné mínění o Diamantovém Jacku Dumbrillovi ještě pokleslo. Který otec by nechal svoji dceru dobrovolně se vrhat před jedoucí kočáry?

„Moc to nevynášelo,“ pokračovala Missy. „Krádeže šperků se ukazovaly jako…, ehm…, zajímavější, proto ze mě chtěl mít otec dámu. Ale to je jiný příběh. Nechápala jsem tehdy, proč chce otec část naší kořisti dávat někomu dalšímu. Trval však na tom, na mé námitky nic neřekl. Dvakrát jsem ho doprovázela, když nesl odevzdat podíl. Bylo to ve Wappingu, blízko Temže a doků…“

„Našla byste to místo?“ neudržel se Paul.

„Nejsem si jistá, možná ano, ale je to už dávno a mohlo se to tam změnit,“ pokrčila znovu rameny a nakrčila nos, jak se snažila vzpomenout si. „Byla tam prázdná ohrada pro koně a ano…, pamatuji si jméno ulice – Burr Street.“

„Výborně,“ zaradoval se William. „Teď už nám stačí jen mapa Londýna a…“

„Ale tam jsme se jen setkali s nějakými lidmi,“ odvětila Elizabeth Marjorie. „Zakryli nám oči a někam nás vedli.“

„Pěšky?“ ubezpečil se Paul. „Nemohlo to být tedy daleko.“

„Ano,“ přikývla Missy. „Když nám znovu sundali pásky z očí, byli jsme již uvnitř. Za stolem v obyčejné světnici seděl nějaký chlap, další stáli kolem něho.“

„Poznala byste ho?“ Mladý De Guignes jí znovu skočil do řeči a vysloužil si tak káravé pohledy od svého otce, strýce i matky.

„Nejsem si jistá, je to už dávno," odpověděla Elizabeth Marjorie. „Vypadal vcelku obyčejně, jako nějaký námezdní dělník, ani šaty neměl nějak zvlášť kvalitní nebo čisté. Jen boty měl drahé, jinak na něm nebylo nic zvláštního. Krom jeho očí. To, jak si mě prohlížel… Mluvil s otcem, ale neustále se díval jen na mě. Dlouho se mi o těch očích zdálo a nebyly to hezké sny. Otec mi nakázal, abych nic neříkala, ale ani nemusel."

Paul, který ji stejně jako William pečlivě poslouchal, několikrát přikývl.

„Chcete se vy dva vypravit do Wappingu?" zeptala se náhle Jane přímo. „Chcete, jistěže chcete. Pojedu s vámi."

Phillipe prosebně pohlédl na svého syna.

„Zatím jsme o tom nemluvili," odpověděl Paul vyhýbavě.

„Nejprve hodláme navštívit Desmondovi a počkat, co se podaří zjistit *monsieur* Tremblayovi," podpořil William svého švagra.

Jane mu pevně pohlédla do očí. „Ale pokud se hodláte vyptávat ve čtvrti jako je Wapping, nepojedete beze mne. To je rozkaz, majore!"

Wavesbury se usmál, když mu rozkazovala malá dáma v letech, ale úsměv mu pod pohledem nesmlouvavých ocelově šedivých očí rychle ztuhl na rtech.

„Rozkaz!" dokázal ze sebe jen dostat.

„Zbabělče," uslyšel vedle sebe hlasitý Paulův šepot.

William mávl rukou. „Zítra navečer bychom vás znovu navštívili, *monsieur* Tremblayi. Snad se vám podaří pokročit s těmi papíry, a i my už budeme, doufejme, vědět víc."

V duchu si povzdechl, vůbec se netěšil na první zítřejší návštěvu.

Gérald zamyšleně poklepal na záštitu tréninkového kordu, který měl opřený o stůl. „Doma nás nikdo nečeká, co myslíš, *ma chère*? Co bys říkal na to, kdybychom se pozvali na pár

dnů na návštěvu, Paule? Váš dům je velký, ani o nás nebudete vědět."

Elizabeth Marjorie přikývla na znamení souhlasu.

„Děkuji," řekl Paul, který moc dobře věděl, co svým návrhem jeho strýc myslí. „Budete vítáni." Pak už veseleji dodal: „Začínám mít pocit, jako bychom pořádali rodinné setkání."

Mimoděk pohlédl na svoji matku s otcem očekávaje, jestli se také přidají. Nebyl zklamán.

~

Když kočár vezoucí Williama, Paula a Margaret zastavil před pěkným novým domem barona Desmonda na Northumberland Street jen pár kroků od Charing Cross, bylo krátce po poledni, ale v ulicích se stále válela hustá mlha. Po jasných dnech se obloha zatáhla, z šedivých mraků občas mrholilo a slunce jen čas od času nesměle probleskovalo. Udělalo se sychravo a vidět bylo jen na několik yardů. Paul ironicky pronesl cosi o typickém anglickém počasí. Mohli vyjet dříve, ale bylo by nezdvořilé dostavit se na neočekávánou návštěvu před polednem, kdy většina členů vysoké společnosti po dlouhé noci ještě spala.

Margaret jako paní domu se alespoň pokusila během onoho krátkého času poněkud uspořádat domácnost, která se znenadání rozrostla o tolik hostů. K jejímu otci s matkou a Williamově ženě přibyli znenadání ještě starší markýz De Guignes s chotí a pán a paní Tremblayovi, tedy pan Tremblay a podplukovník John Ferrel. Za jiných okolností by Margaret měla z návštěv i přes zmatek radost, takto alespoň ocenila, že malá Jane s Davidem obklopeni příbuzenstvem zapomněli na nedávné události. Žádné z dětí si také možná nepovšimlo množství zbraní, které sice zůstávaly bezpečně z jejich dosahu, ale vždy dospělým po ruce.

William vystoupil první, opatrně se rozhlédl, a teprve

když lehce kývl hlavou, následoval ho Paul, který podal ruku Margaret. Díky mizerné viditelnosti pochybovali, že by je někdo sledoval, ale ani jeden z mužů nehodlal polevit v ostražitosti. Kočí, štolba i sluha, kteří je doprovázeli, měli na sobě livreje, ale všichni to byli bývalí vojáci a všichni byli po zuby ozbrojeni. Její manžel nabídl Margaret rámě a William se zcela přirozeně postavil po jejím druhém boku. Vyšli několik schodů vedoucích ke vstupu a Wavesbury několikrát udeřil o dveře kovaným kruhem sloužícím za klepadlo. Nemuseli čekat dlouho, než jim přišel otevřít muž v černožluté livreji. Uklonil se a William mu předal jejich navštívenky. Sluha rychle přelétl očima zdobené karty i okázalé tituly.

„Panstvo si bude přát?“ zeptal se úslužně.

„Rádi bychom mluvili s baronem Desmondem, pokud je doma a byl by ochoten nás i takto nenadále přijmout,“ oznámil mu William.

„Ovšem,“ znovu se uklonil sluha. „Zjistím, jestli je Jeho lordstvo přítomno. Prosím, následujte mne a udělejte si pohodlí.“

Pokynul jim k pohovce a několika křeslům stojícím u vstupu. William musel ocenit lokajovu pohotovost. Nepochyboval, že baron Desmond je doma, ale nemohl jen tak oznámit markýze, markýzovi a vikomtovi, že s nimi nechce mluvit. Takto sluha ponechal svému pánovi možnost nechat se zapřít.

Netrvalo dlouho a lokaj se vrátil již bez navštívenek.

„Baron Desmond vás očekává,“ oznámil škrobeně. „Prosím, panstvo, následujete mne do salónu.“

Pokynul jim a podržel dveře, aby mohli vstoupit do honosně zařízené místnosti. Baron Robert Desmond byl hubený muž střední postavy, něco kolem čtyřicítky. Na sobě měl listově zelený brokátový kabátec, jako by se právě chystal ven, a navzdory měnící se módě na hlavě bílou napudrovanou paruku. Okamžitě vstal z čalouněného křesla a formálně nazna-

čil polibek Margaretiny ruky. Tvářil se chladně a William byl přesvědčen, že pouze kvůli jejich postavení nechtěl riskovat řeči a neposlal je jednoduše pryč.

„Prosím, posaďte se," řekl po povinných zdvořilostech. „Čemu vděčím za tu čest?"

Paul si odkašlal, ale nechal mluvit Margaret. Společně doufali, že od ní nepříjemnou žádost přijme nejlépe.

„Omlouvám se, lorde Desmonde, že vás obtěžujeme v tak delikátní záležitosti," řekla.

Desmond se očividně napjal, ale nechal ji mluvit.

„Zatím se to nerozkřiklo, ale do našeho domu předevčírem vnikl lupič," vysvětlovala opatrně.

„To je mi líto, doufám, že se vám neztratilo nic cenného," odpověděl baron. „Proč s tím však přicházíte za mnou?"

„Děkujeme za starost," pokývala Margaret hlavou. „Jen nás poděsil, ale než stačil něco vzít nebo někomu ublížit, byl zastřelen."

Nepovažovala za nutné zdůrazňovat, čí rukou vetřelec zahynul.

„Myslíme si…, jsme přesvědčeni, že ho poslal Lazarus z Wappingu."

Desmond zalapal po dechu, několik vteřin trvalo, než se mu znovu podařilo získat klid. V té chvíli se Williamovi zdálo, že zaslechl slabé zavrzání od dveří, které vedly ze salónu kamsi hlouběji do domu. Paul si toho musel také všimnout, protože na něj významně pohlédl. Někdo je tajně poslouchal.

„Nevím…, nechápu, proč s tím jdete za mnou, mylady," dokázal Desmond říct již vcelku normálním hlasem. „To je záležitost pro Bow Street."

Margaret mu chtěla konejšivě položit dlaň na ruku, ale ucukl, jako by spatřil hada. „Víme, co se stalo vaší dceři," řekla i přesto. „Vím, že je to bolestivé…"

Baron znovu doslova ztratil dech.

„Pouze bychom si rádi pár minut promluvili s vaší dcerou," přidal se Paul. „Zeptali se jí jen…"

„Ne!" vybuchl Desmond. „Nic z toho se nestalo! Netýká se vás to! Florine je na venkově! Jestli budete dále naznačovat takové věci, očekávejte mé sekundanty. Nezáleží mi na tom, jak skvělý jste voják nebo kdo je váš otec, vikomte!"

„Týká se nás to také. Máme velmi silné podezření, že Lazarus ohrožuje i moji rodinu, Desmonde," pokusil se William o smířlivý tón. „Nepřál byste si, aby se vaší dceři dostalo spravedlnosti? Jde jen o pár otázek, nikdo se nic nedozví."

Baron vstal a několikrát přešel sem a tam po místnosti, než se uklidnil natolik, aby ze sebe dokázal dostat srozumitelnou odpověď: „Prosím, opusťte ihned můj dům."

„Prosím vás, lorde Desmonde, ten člověk vyhrožoval smrtí mé dceři. Je jí jen šest let," ozvala se Margaret.

„Ale nic se jí nestalo, že, mylady?" zasyčel Desmond. „Víte vůbec, jaké ponížení jsem prožil? Od nějakého přístavního pobudy? Má čest…"

„Vaše čest? Vaše ponížení? Vaše…?" neudržela se markýza.

Baron se zastavil a prudce se na ni otočil. Okamžik se zdálo, že ji udeří, ale dokázal se ovládnout.

Paul jemně položil své ženě ruku na rameno. „Raději půjdeme, drahá. Tady jsme zbytečně."

Baron Desmond se jen prkenně uklonil a s prásknutím dveří opustil salón. Stejný sluha jako předtím je pak doprovodil až ke vstupním dveřím.

„Naškrobený panák!" rozohnila se Margaret, jakmile se ocitli na ulici. „Chudák dítě! Jeho měli unést a ne ji!"

„Tiše, drahá," napomenul ji Paul polohlasem.

Jenže když měla vztek, nebylo snadné ji utišit. Zlostně udeřila rukou v rukavici o kovaný plot.

„Ty přece víš, že mám…“

„Prosím, Maggie,“ přidal se William a ona konečně zaznamenala naléhavost v hlase obou mužů.

„Někdo nás sledoval,“ zašeptal její manžel.

Když se nenápadně ohlédla, spatřila nezřetelnou postavu, která opustila dům bočním vchodem a pomalu se ztrácela v mlze směrem k Temži.

„Rychle za ním!“ zvolal William. „Ať nám neuteče!“

Paul se rychle ohlédl na svou ženu. „Maggie, zůstaň u koč–“

„Ani náhodou,“ odsekla.

Neměl čas se s ní hádat. Díky špatnému počasí bylo na ulici jen málo chodců, ale jejich cíl se už stačil téměř ztratit v hustém oparu.

„Adamsi, Moone, za mnou!“ přikázal tedy alespoň sluhovi a štolbovi, kteří postávali u kočáru, kde na ně čekali.

Společně se rozběhli za nejasnou postavou. Sledovaná – protože Williamovi se zdálo, že i přes plášť s kapucí a mlhu rozeznává ženské křivky – také přidala do kroku. Musela si všimnout, že jdou za ní.

„Rychle, ztratí se nám!“ Byla to Margaret, kdo náhle pobízel svého manžela a bratra.

Zatím se přiblížili ke konci Northumberland Street, Temži ukrytou pod závoji mlhy spíše tušili a cítili, než že by ji mohli spatřit. Nejasná postava před nimi ještě přidala do kroku, teď již všichni běželi. William čekal, jestli zahne vpravo k Westminsteru, nebo podél řeky na sever, ale nestalo se ani jedno.

„Zatraceně,“ zaklel Wavesbury, současně zaslechl i tichou Paulovu nadávku.

Oběma došlo takřka současně, kdo je žena před nimi i k čemu se chystá.

„Nehněte se od markýzy ani na krok," ucedil Paul k oběma sloužícím, než stejně jako William přešel do sprintu.

Florine Desmondová, a Wavesbury byl přesvědčen, že jde o ni, zatím doběhla až na samý kraj kamenné zdi, která v těchto místech lemovala břeh Temže.

„Nedělejte to, slečno!" vykřikl zcela zbytečně.

Dívka se otočila napůl jeho směrem, pak s rozpaženýma ruka skočila do vody.

„Zatraceně," znovu zaklel William, zatímco strhával pochvu s mečem.

Vedle něj se ozval tichý úder o dlažbu, jak Paul odhodil vycházkovou hůl.

„Držte markýzu!" zaslechl ještě svého švagra, ale to už se Wavesbury odrazil a skočil.

Voda byla studená jako led, páchla a temná hladina, nad kterou se válely chuchvalce mlhy, byla naprosto neprůhledná. Hned musel zabrat, protože boty a šaty ho táhly ke dnu. Spíše tušil, než viděl, kam Florine dopadla, ale naštěstí byla Temže klidná a on si všiml rozbíhajících se vlnek a zčeřené vody jen kousek od něj. Rychle vyrazil tím směrem. Slyšel vedle sebe šplouchání; Paul skočil za ním a teď plaval po jeho boku.

Nadechl se a ponořil se pod hladinu v místě, kde, jak doufal, zmizela nešťastná slečna Desmondová. Držel oči doširoka otevřené, ale stejně neviděl zhola nic. Kalné vody Temže byly neprůhledné i za jasných slunečných dnů, teď by nespatřil ani dlaň, kdyby si ji dal těsně před obličej. Nezbývalo než zkusit najít Florine po hmatu. Nebyl daleko od břehu, předpokládal, že tu nebude velká hloubka. Začal tedy kolem sebe mávat rukama doufaje, že se jí dotkne. Plíce ho už začínaly pálit, když vtom se mu na okamžik zazdálo, že mu skrz prsty proklouzlo něco hebkého. Mohly to být jen vodní trávy, ale také dívčí vlasy. Udělal dvě tempa tím směrem a konečně zachytil látku, nejspíše lem Florinina pláště. Přitáhl ji k sobě

a vzápětí nahmátl i její ruku. Rychle ji popadl, znovu zabral a za okamžik již jeho hlava jako první prorazila hladinu. S úlevou se zhluboka nadechl.

„Držím ji. Pomůžu ti!“ ozval se Paul.

Po celou dobu musel být těsně vedle něj, ale v temné vodě si ho nevšiml. Florine, kterou nyní drželi mezi sebou, se dávivě rozkašlala, což bylo dobré znamení. Byla při vědomí a dýchala. Společně se vydali ke břehu, netrvalo dlouho, než s pomocí Margaret a obou sloužících vytáhli nešťastnou dívku na suchou zem. Margaret ji sevřela v náručí a ona se usedavě rozplakala.

~

„Na. Vypij to až do dna.“

Margaret podala svému bratrovi hrnek s horkým čajem bohatě vylepšeným brandy. Paul měl již podobný, držel ho v obou rukou a také seděl zabalený v přikrývce naproti hořícímu krbu. Florine Desmondová se odešla převléci, ale trvala na tom, že musí se svými zachránci mluvit, proto ještě neodjeli.

Baron Robert Desmond se vrátil před okamžikem, aby dopřál své dceři soukromí. Teď zuřivě přecházel sem a tam po místnosti, než se nakonec zastavil před sedícími Williamem a Paulem.

„Já…, já nevím, jak bych vám poděkoval,“ pronesl zcela jiným hlasem než při jejich prvním setkání.

Předtím s ním lomcoval vztek, teď mluvil jako nešťastný člověk.

„Nevím…, nevím, co bych si počal,“ zamumlal sotva zřetelně. „Po tom, co umřela Emilia… Nikdo už mi nezbyl.“

„Možná byste to mohl říct také své dceři,“ neodpustila si Margaret rýpnutí.

Podíval se na ni, jako by ji viděl poprvé. William čekal, že ji okřikne, ale nestalo se tak.

„Máte pravdu, mylady," odpověděl zlomeně. „Potřebovala pomoci a já myslel jen na sebe. Jak utajit to zneuctění, jak se vyhnout skandálu. Nevšímal jsem si, jak trpí."

Ozvalo se nesmělé odkašlání, když Florine vešla do dveří. Měla na sobě již suché bílé domácí šaty, stále vlhké plavé vlasy měla čerstvě učesané. William si vzpomněl, že ji opravdu několikrát ve společnosti potkal, ale nejspíše s ní krom pozdravu nikdy doopravdy nemluvil. Byla to štíhlá, asi sedmnáctiletá dívka, v jejím hezkém obličeji byly nejvýraznější její velké hluboké hnědé oči, které neustále klopila k zemi. Její otec se k ní okamžitě vrhl a sevřel ji v náručí.

„Proboha, Florine… Já se omlouvám… Omlouvám se," dokázal ze sebe vypravit.

„Ale za co, papá?" zeptala se nechápavě třesoucím se hlasem.

„Jak jsem se k tobě choval. Nepomohl jsem ti. Neboj, teď se vše zlepší," ujišťoval ji. „Odjedeme na venkov, zapomeneš… Jen mi slib, že už nikdy neuděláš něco takového. Nedokázal bych o tebe přijít."

„Možná bychom se měli vrátit později," navrhl William.

Bylo mu trapně, že je svědkem téhle scény, tak raději jen zíral na zvětšující se louži u svých nohou.

Florine se vymanila z otcova objetí a obrátila se na Williama s Paulem. „Ne, prosím. Chci vám říct vše. Slyšela jsem o vás vyprávět, o obou. Vy to můžete dokázat a zastavit toho strašného člověka."

Wavesbury si nervózně odkašlal, zatím nevěděli určitě, jestli právě to mají v plánu.

„Nemusíte mluvit o všem, slečno," řekl Paul uklidňujícím hlasem. „Chceme Lazara nalézt. Pomohlo by nám, kdybyste si vzpomněla, kde vás držel. Na okolí a takové věci. To je vše."

Florine se posadila do jednoho z volných křesel a složila

si ruce do klína. Baron Desmond zůstal ochranitelsky stát vedle ní.

„Když mě unesli, zavázali mi oči," začala zvolna, jako by se omlouvala. „Držel mě v nějaké místnosti, kde bylo jen špinavé okno ve střeše. Neviděla jsem ven. Tam…, tam za mnou chodil a…"

Hlas se jí zadrhl, trhla sebou, když ji otec pohladil po vlasech. William si povzdechl, ale jen v duchu. Nebyli tu zbytečně, ale v pátrání nijak nepostoupili.

„Raději půjdeme," navrhl tiše.

„Počkejte!" zastavila ho Florine. „Lazarus říkal, že mi ukáže celý život chudiny, nejen… Nutil mě starat se o prasata, uklízet po nich. Proto mě pouštěl ven. Asi si to neuvědomil, ale byla to pro mě svým způsobem úleva moci vidět slunce a oblohu. Byl tam nějaký dvůr obehnaný vysokou zdí, přes kterou se nedalo přehlédnout, ale byla v ní velká dřevěná vrata." Na chvíli zmlkla, ale již jen proto, že se snažila si vzpomenout. „Byla oprýskaná, ale natřená takovou ošklivou zelenou barvou. Podobnou, jakou měly šaty princezny Karolíny na zásnubním plese."

William si s překvapením uvědomil, že si vzpomíná. Trapné chvíle, kdy se následník trůnu připravoval na svatbu se ženou, kterou již dopředu nenáviděl, mu utkvěly dobře v paměti.

„Děkujeme. Myslím, že jste nám velmi pomohla," řekl Paul.

Wavesbury věděl, co se jeho švagrovi honí hlavou. Samotná taková informace byla jen málo užitečná, ale od Elizabeth Marjorie věděli, kde začít hledat. Teď měli další stopu, takových vrat ve Wappingu mnoho nebude.

„Opravdu?" podivila se Florine. „Je mi líto, ale víc jsem neviděla."

Když už se chystali odejít, Paul si vzpomněl ještě na jednu podrobnost, kterou jim Joshua McCabe prozradil.

„Omlouvám se, že to znovu otevírám, ale zaslechl jsem, že Lazarus se ohání jakousi parodií na spravedlnost," začal opatrně. „Prý jste měla uhodit…, zranit jednu z vašich služebných."

Florine zaváhala, její otec si opovržlivě odfrkl, ale přece jen odpověděl: „Kradla u nás stříbro. Nic víc si nezasloužila."

„Já… Já jsem Matildu přistihla s divným balíčkem, byly v něm stříbrné lžičky," nervózně vysvětlovala slečna Desmondová. „Chtěla jsem, aby mi ukázala, co má uvnitř, a ona odmítla. Přetahovali jsme se o něj, ona upadla. Udeřila se při tom o židli."

„Trocha krve a pláče, ale nic vážného," mávl rukou baron Desmond. „Druhý den už zase mohla pracovat."

„Nepropustil jste ji?" podivila se Margaret.

„Vy byste to udělala, mylady? Mladé děvče poslat na ulici bez doporučení, protože potřebovala léky pro nemocného bratra?"

Desmond mluvil chladně, jako by se styděl za svoji dobročinnost. Margaret si poněkud opravila své mínění o něm.

„Je zde?" zeptal se Paul. „Můžeme si s ní promluvit?"

„Poslal jsem ji do mého venkovského sídla. Tamní správcová má pevnou ruku, ta už jí napraví hlavu." Desmond si promnul přemýšlivě bradu. „Ale máte pravdu, že se na ni ptal nějaký chlap. Musel ji zahlédnout se šrámem na čele. Vypadal vcelku seriózně, chtěl vědět, co se stalo jeho neteři, ale poslal jsem ho pryč."

„Proč, mohu-li se zeptat?" nechápal William,

Baron jen pokrčil rameny. „Nevěděl jsem, jestli mluví pravdu, mohl to být nějaký lovec zlodějů. Ty ukradené lžičky byly alespoň za deset šilinků. To už je vážný zločin, kdyby to děvče někdo obvinil, mohla dostat i šibenici."

„Jak ten muž vypadal?" zeptal se Paul.

Desmond se znovu zamyslel. „Přes padesát, měl delší še-

divé vlasy, ale začínal plešatět. Měl solidní šaty, na levém oku monokl a žádný žebrák to jistě nebyl, protože ten by si nemohl dovolit zlaté zuby.“

Paulovi ani Williamovi to nic neříkalo, ale stopa to jistě byla.

„Děkujeme,“ uklonil se lehce De Guignes. „Již nebudeme obtěžovat.“

„Je…, je mi líto, že vám nedokážu pomoci víc,“ řekla Florine tiše. „Snažila jsem se na vše zapomenout, ale i tak…“

Její otec jí položil ruku na dlaň.

„To nevadí, pomohla jste nám,“ uklidňoval ji William. „Najdeme toho bast–, toho člověka, co vám ublížil. A dostane se mu spravedlnosti.“

Uvědomoval si, jak pateticky to zní a co slibuje, ale nedokázal si pomoct.

„Slyšela jsem, co si o něm jeho lidé povídají,“ odpověděla slečna Desmondová skepticky. „Prý je to syn samotného ďábla. Prý je nesmrtelný, nemůže umřít.“

William jí pohlédl do velkých smutných očí. „Zjistíme… Vyzkoušíme, co je na tom pravdy.“

Cestu domů absolvovali mlčky a poté, co se William s Paulem konečně mohli převléknout do suchých šatů, i když ty jejich na nich zatím stačily skoro uschnout, sešli se všichni ke společné večeři. Mladý markýz De Guignes měl ve svém domě velkou jídelnu, deset lidí se vešlo bez nějakého nepohodlí. Paul rychle seznámil ostatní s výsledky jejich návštěvy u barona Desmonda a jeho dcery.

„Navrhuji postupovat opatrně,“ uzavřel své krátké vyprávění. „Jedna má loď se právě opravuje v docích. Požádám jejího kapitána, aby poslal několik námořníků porozhlédnout se kolem toho místa, o kterém nám řekla Elizabeth Marjo-

rie. Nebudou působit nápadně, nebudou nic vědět, jen že mají najít otlučená zelená vrata. To by v tom byl čert, abychom Lazarovu skrýš nakonec nenašli.“

Všichni souhlasně pokývali hlavami. Nejhorlivěji pak jeho matka, která již napůl očekávala, že se Paul ještě téhož večera vydá do nebezpečného okolí londýnských doků.

„Co pak?“ nadhodil William. „Předáme celou záležitost úřadům?“

Tón jeho hlasu naznačoval, že on je proti takové možnosti.

„McCabe říkal, že Lazarus je ve Wappingu u moci již dlouhou dobu,“ poznamenal Paul, pak ironicky dodal: „Více než sto let, pokud jsou pověsti pravdivé. Nikdo s ním zatím nic nesvedl.“

„Jistě nešetří úplatky. A kdo není uplacený, bojí se ho,“ opovržlivě si odfrkl Gérald De Guignes.

Jakožto cizinec neměl o anglické justici právě valné mínění.

Hrabě Wavesbury přemýšlivě protočil jídelním nožem mezi prsty. „Navrhuji, abychom poté, co nalezneme jeho skrýš, pana Lazara poctili početnější návštěvou. Co říkáš, Beth? Jako tenkrát v sedmašedesátém?“

Hraběnka se vzpomínce usmála, ale byl to William, kdo se zeptal: „Poslat vojáky? Jen tak?“

„Proč ne?“ pokrčil rameny jeho otec. „Nemusí mít na sobě uniformy. Dokáži sehnat pár zkušených mužů, co se umí ohnat. Ty také. Když Lazara předáme pěkně v poutech soudci z Bow Street, nezbude mu než ho soudit.“

„Ale aby pak neodsoudil i nás,“ namítla pochybovačně lady Elizabeth.

„To nechte na mě,“ odtušil sebevědomě generál Wavesbury.

„Zatím ještě ani nevíme, kde nebo kdo ten Lazarus vlastně je, *n‘est-ce pas*?“ namítla nesměle Janette.

Všichni se na ni překvapeně obrátili, zvláště muži občas měli tendenci zapomínat na její přítomnost.

„Janette má pravdu," zastal se William své ženy. „Zatím nevíme nic konkrétního. Nejprve musíme nalézt ten dvůr, o kterém mluvila slečna Desmondová. Bez pořádného průzkumu bychom mohli ohrozit nevinné lidi. Ani nevíme, jestli Lazarus nedrží nějaká další rukojmí."

„Mluvíš jako správný voják," ocenil lord David. „Nicméně, podplukovníku, pošlete posla k majoru Lindsayovi, ať dá dohromady malý oddíl. Bude dobré být připraven. Tak dvacet dobrovolníků a nenápadně je dostane do Londýna. Však to znáte."

„Nebude to poprvé, pane," lehce se usmála Jane.

„Timothy Risewell může být tím poslem," navrhla Margaret.

Její manžel a současně velitel mladého zamilovaného korneta se jen zasmál. „Souhlasím. Už dlouho stejně hledá jakoukoliv záminku k návštěvě Somersetu a Suzette se musí cítit osamělá, když jste všichni v Londýně."

Elizabeth Marjorie, která zatím mlčela, si odkašlala. Všichni k ní zvědavě stočili zrak.

„Na něco jsem si vzpomněla, mohlo by to pomoci. Ten muž, o kterém vám vyprávěl baron Desmond. Ten s monoklem a zlatými zuby… Myslím, že vím, kdo by to mohl být. Jmenoval se Roderick Grisham a ve špercích se vyznal. Byl to překupník, pracoval pro Lazara. Několikrát jsme s otcem mluvili jen s ním, když jeho pán neměl nebo nechtěl mít čas. Byla tam jedna přístavní hospoda, kde jsme se s ním párkrát sešli… Možná bych si vzpomněla."

„To může být důležité," ocenil Paul. „Ta hospoda jistě stojí za návštěvu."

Phillipe Tremblay, který po celý čas trpělivě čekal a do hovoru se nezapojoval, se nyní významně rozhlédl po ostatních. „Také jsem dnes nezahálel."

Když se na něj všichni obrátili, položil vedle talíře s dojedenou večeří několik listů papíru. Bylo na nich jeho písmo, nejednalo se o listiny z koženého pouzdra.

„Nemýlil ses, Paule, je to šifra," pokračoval. „Ale nejedná se o souvislý text, proto je dešifrování obtížné. Jsou to nějaké vědecké poznámky."

„Ale ty si s tím poradíš, že, *papa*?"

„Kdo jiný než ty, *mon frère*?" přidal se Gérald

Phillipe si teatrálně povzdech. „Vaše důvěra mě nesmírně těší. Zabere to však ještě nějaký čas. Zatím mohu jen říct, že ať již to psal kdokoliv, mimo jiné se zabýval správnými poměry ledku, síry a dřevěného uhlí."

„Střelný prach," poznamenal William. „Takže je to popis nějaké zbraně?"

„Nelze to vyloučit," odpověděl Paulův otec. „Považuji to za velmi pravděpodobné. V každém případě jsem přesvědčen, že se jedná o podrobný návod na sestrojení čehosi."

„Vzhledem k zájmu, který ty papíry vzbuzují, to asi nebude recept na anglický puding nebo podobnou odpornost, *n'est-ce pas*?" zasmál se Gérald.

Následující den uběhl až překvapivě klidně. Výprava do Wappingu byla prozatím odložena. Před polednem se dostavil kapitán Zackary Hayes, velitel trojstěžňového *indiamanu* Lady Margaret, který patřil Paulovi a právě ležel na boku v londýnských docích neschopný plavby, protože dělníci zbavovali jeho trup silného nánosu korýšů a řas. Za přislíbenou odměnu kapitán ujistil svého zaměstnavatele, že jeho námořníci, kteří, jak se vyjádřil, stejně „jenom zbůhdarma chlastaj a honěj se za děvkama", se při svých výpravách po námořnických krčmách Wappingu a okolí porozhlédnou po stavbě odpovídající popisu slečny Desmondové.

William poté odnesl otcův dopis do kasáren 2. královniných gardových dragounů, kde ho předal svému synovci, kornetovi siru Timothymu Risewellovi. Ten, nadšený, že opět spatří dívku, do které byl zamilovaný, se o zlom krk rozjel do Somersetu. Mladý Wavesbury však věděl, že i když bude pospíchat, zabere alespoň čtyři dny, než posily dorazí.

Zatímco se vracel do Paulova domu, přemítal o fregatě HMS Elizabeth, obchodním *indiamanu* Lady Margaret, potažmo co by on sám mohl pojmenovat po své ženě. Přesto, když předával uzdu svého koně čekajícímu sluhovi, nezapomenul se bedlivě rozhlédnout po Curzon Street. Bylo stále sychravo, venku se pohybovalo jen pár chodců a žádný mu nepřišel podezřelý. Asi minutu předstíral, že kontroluje postroj svého vraníka, ale všichni postupně odešli.

Když vešel dovnitř a podělil se s Paulem o výsledek svého pozorování, ten mu jej potvrdil: „Ani otec si nemyslí, že by dům někdo sledoval. Kolem poledne zmizel poslední podezřelý, ten kluk s koštětem. Možná to vzdali. Je nás tu zkrátka moc."

William přikývl. „Také pochybuji, že by se teď někdo pokusil vloupat do domu. Byla by to sebevražda."

Rozdělili si hlídky podobně, jako by byli na válečném tažení. Dům byl plný ozbrojených lidí a dobře hlídán, všichni se uvnitř cítili v bezpečí. William se nemýlil, k pokusu o tajný průnik dojít nemělo. Jejich nepřítel však nechystal nic tichého a nenápadného, nikdo nepomyslel, že by se uprostřed nejlepší londýnské čtvrti, takřka na dohled vládních budov ve Westminsteru a St. James's Palace, mohl pokusit o daleko přímější a zcela veřejný útok.

~

Williama vzbudil výstřel z Géraldovy pistole, vzápětí cosi vybuchlo a postel, na které ležel, se celá otřásla. Prudce se

posadil, Janette spící vedle něho leknutím vykřikla. Ozvala se další exploze, tentokrát bližší, okno do ložnice se s břinkotem vysypalo a dovnitř se vevalil šedivý dým.

„*Mon Dieu*!“ znovu uklouzlo Janette a maně se k Williamovi přitiskla.

Zvenčí byly slyšet hlasy, lomoz a další rány, snad střelba. Rozbitým oknem zahlédl William míhající se světla pochodní. Jevilo se to, jako by se Paulův dům ocitl pod přímým útokem, ale on tomu stále odmítal uvěřit. Byli přece v Londýně, uprostřed civilizace, a ne někde ve vojenském táboře během zuřící války!

„Zatraceně!“ zaklel, když další výbuch znovu otřásl domem.

Seskočil z postele a rychle si natáhl kalhoty, ale na oblékání nebyl čas. Jeho uniforma naštěstí zůstala připravená na židli v pokoji, mohl tedy tasit z pochvy svůj palaš. Jeho pistole ležela na stole, tak ji popadl do levé ruky a obrátil se na Janette. Už byla plně vzhůru, v noční košili poněkud zmateně seděla na kraji postele. Nejraději by jí přikázal, aby se schovala, ale bál se ji zanechat o samotě. Zvláště když předpokládal, že cílem útočníků není ona ani on.

„Drž se těsně za mnou!“ přikázal jí.

Zatím se z přízemí ozval další hluk, výkřiky a rychlé kroky. Vetřelci pronikli dovnitř. Nekonalo se žádné plížení, žádný pokus o nenápadné vniknutí do domu. Nikdo neočekával, že použijí jen brutální sílu a střelný prach.

Když William trhnutím otevřel dveře do jejich ložnice, okamžitě ucítil štiplavý kouř. Na chodbě byla tma, navíc se zpola zaplnila šedivým dýmem. Jen nezřetelně zahlédl nějaký obrys postavy, který zmizel v jednom z pokojů. Podle ženských šatů a svícnu se jednalo o některou služku; Wavesbury v poslední chvíli strhl hlaveň stranou. Uvědomil si, že není doma, že Paulův personál zná jen letmo. Obával se, aby omylem nezabil některého z jeho sluhů.

Na schodech z přízemí se objevil nějaký chlap a William ho střelil do prsou. Podařilo se mu rozeznat, že má plnovous, a byl si jistý, že nikdo takový v domě neslouží. Útočník doplatil na svou neochotu se holit, mrtvý se zhroutil zpátky po schodech. Další muž překročil padající tělo a s tesákem v každé ruce se na Williama vrhl. Ten odvrátil výpad, nadhodil si prázdnou pistoli a pažbou srazil i druhého vetřelce. Za sebou uslyšel kašlat Janette, ale také otevírat se další dveře. Objevil se jeho otec, do pasu nahý, ale také se svým těžkým mečem v ruce, z další ložnice vyšli společně Jane a Paul Tremblayovi. Jane působila ve své dlouhé noční košili a čepci na spaní poněkud komicky, ale jen to té chvíle, než úsporně švihla rukou, něco hvízdlo Williamovi kolem tváře a další nepřítel padl s nožem v oku na podlahu.

William pohledem zkontroloval Janette a vyrazil vpřed. Pokoje pána a paní domu byly v jiném křídle než ložnice hostů a on měl strach, že právě na ně se útočníci zaměří. Dým kolem houstl, hluk a zmatek v přízemí se stupňoval, ale on měl podezření, že to celé slouží jen k odvedení pozornosti.

Na schodech se málem srazil s dalšími dvěma vetřelci, jeho otec mu však už stál po boku. Stačilo jen odrazit ne právě obratné výpady a těžká čepel hraběte z Wavesbury ukončila jejich životy takřka v jeden okamžik. Shora práskla rána, další útočník padl s kulkou uprostřed čela. Phillipe Tremblay byl na rozdíl od své ženy výborný střelec, troufl si střílet i v šeru a uprostřed bitky.

William se však obával, že stejně nebudou dost rychlí, i když podvědomě věřil, že Paul dokáže případnému napadení čelit dostatečně dlouho. Další exploze z druhé strany domu ho však přinutila ještě k většímu spěchu.

~

„Co se to, proboha, dě–?“

Margaret z lůžka sledovala Paula, jak stojí u okna a vyhlíží do zahrady. Nabíjel přitom pistoli, ze které před okamžikem vystřelil na jeden stín pohybující se venku, ona zatím hledala v zásuvce vlastní zbraň. Vtom však došlo k výbuchu těsně u stěny domu. Tlaková vlna vytrhla napůl otevřené okno z rámu a mladého De Guignese srazila, než stačil větu dokončit. Nejprve dopadl na kraj jejich manželské postele, pak se bezvládně sesunul na koberec.

„Proboha, Paule!“

Margaret nechala pistoli pistolí a sklouzla z lůžka k manželovi na podlahu. Někdo jí posvítil, takže dokázala rozeznat krev na jeho hlavě v místě, kde se udeřil o pelest. Rychle mu zkusila tep a oddechla si, když zjistila, že žije. Nevypadal vážně zraněný, nejspíše byl jen omráčený.

Margaret pohlédla na ženu klečící po jejím boku. Poznala Ethel Westonovou, tvář jí ozařovaly svíčky ve dvouramenném svícnu, který si přinesla. Pokojská byla navzdory pozdní hodině oblečená, ale markýzu to nijak neudivilo. Věděla, že její malý synek trpí lehkým nachlazením, proto na něho dohlížela. Dostala z toho důvodu volno a nejspíše vůbec nešla spát. Nyní vešla vchodem pro služebnictvo.

„Rychle, Ethel! Musíme mu to obvázat,“ řekla Margaret naléhavě.

Natáhla se po napůl odhozené saténové přikrývce, ze které hodlala utrhnout obvaz. Výkřiků, ran a hluku doléhajících k nim ze zbytku domu si nevšímala, její manžel byl přednější.

Vtom se však dveře ložnice rozlétly dokořán a dovnitř vpadli nějací dva chlapi. Oba byli ozbrojení pistolemi a noži, jeden z nich držel zapálenou pochodeň.

„To je vona!“ zvolal ten s loučí. „To musí bejt vona!“

Obě ženy se postavily, pokojská se svícnem v ruce udělala krok vpřed.

„Ne, Ethel…," stačila Margaret sotva vydechnout, když práskl výstřel.

Ethel Westonová jen tiše vzlykla a upadla vedle bezvědomého Paula. Zůstala ležet na zádech, proto si Margaret v mihotavém světle plamenů mohla dobře všimnout krve barvící živůtek jejích černobílých šatů i vyhasínajícího pohledu v doširoka otevřených očích.

„Vrahu!" vykřikla a natáhla se po Paulově pistoli.

Ani jeden z mužů nečekal nějaký vážný odpor, proto jen zmateně zírali na mířící zbraň. Bohužel její manžel před svým zraněním nestačil nasypat prach na pánvičku, takže když stiskla spoušť, objevila se jen jiskra, ale výstřel nevyšel.

„Ženská zatracená!" zařval chlap, který zastřelil Ethel, vztekle i úlevně zároveň.

Když se po ní ohnal prázdnou pistolí, pokusila se uhnout, ale lem její noční košile se zachytil za vyřezávaný okraj postele. Ve spánku jí vybuchla prudká bolest, pak ji již zahalila temnota.

~

William podal své matce kapesník namočený v čisté chladné vodě, aby mohla otřít Paulovi zakrvácené čelo. Jeho strýc seděl v křesle vedle něho, Elizabeth Marjorie mu obvazovala poraněnou ruku. Gérald držel hlídku, když k přepadu došlo, a byl první, kdo se pokusil útočníky zadržet. Několik z nich zabil, ale zaplatil za to ošklivou sečnou ranou přes celé předloktí.

Když lady Elizabeth zatlačila na bouli na jeho hlavě, mladý De Guignes zalapal po dechu a probral se. Navzdory zranění si téměř okamžitě vzpomněl, co se stalo. Rychle se rozhlédl po místnosti. Janette ho ošetřovala, ale s jednou rukou by jí to šlo jen obtížně, proto jí hraběnka z Wavesbury pomáhala. V pokoji to páchlo kouřem i přes otevřená okna, ale požár,

pokud vůbec doopravdy hořelo, již musel být uhašený. Kolem jeho lůžka byli shromážděni také další lidé, některé ani nepoznal, ale okamžitě si uvědomil, kdo zde chybí. Ignoroval tepavou bolest ve spánku a prudce se posadil.

„Margaret? Jane? David?“ vychrlil ze sebe.

„Děti jsou v pořádku,“ řekla jeho matka nezvykle zastřeným hlasem. „Chůvy jsou s nimi, podařilo se nám je uspat.“

„A Maggie?“ nenechal se odbýt.

Hrabě Wavesbury rozhodil rukama. „Není tu. Museli ji odvést. Nejprve jsme mysleli, že se někde schovala, ale prohledali jsme každý kout. Ve vaší ložnici jsme kromě vás našli zastřelenou služku, ale Maggie byla pryč. Tohle leželo na posteli.“

Podal mu špinavý kus papíru, na kterém bylo hrubým stylem načmáráno pár slov.

„*Mám něco vašeho a vy zase mojeho. Připravte peníze a papíry*,“ četl Paul nahlas. „*Za tři dny se ozvu a dám vám vědět co a jak. L.*

Tři dny! To jste je nepronásledovali?“ obvinil všechny kolem.

Hlava mu třeštila, nedokázal se soustředit na nic jiného, než že je jeho žena v rukou nějakých ničemů.

„Byl zmatek, dům hořel, všude byli ti lotři,“ opáčil William smutně. „Než jsme zjistili, kdo chybí, byli pryč. Musíš mi věřit, Paule. Víš, že bych Maggie neopustil.“

„Co hodláte podniknout, majore?“ obrátil se lord David na muže v uniformě 1. Coldstream Guards, regimentu, který obvykle střežil královskou rezidenci.

Výstřely a výbuchy takřka v těsném sousedství nemohly uniknout jejich pozornosti, když však vojáci dorazili, většině útočníků se již podařilo zmizet ve tmě. Našli jen mrtvé a umírající, noční vetřelci si dali zjevně obzvláště záležet, aby za sebou nenechali nikoho, kdo by mohl mluvit.

„Takový neuvěřitelný útok samozřejmě nemůže zůstat bez odezvy," poškrábal se major přemýšlivě na bradě. „Kdo by si to pomyslel, útok na dům šlechtice přímo v Mayfair… To se stalo snad naposledy za Cromwella… Bohužel nemůžu poslat své muže prohledat celý Londýn. Kdybyste snad věděli…"

„Wapping!" skočil mu Paul do řeči. „Lazarus má doupě ve Wappingu!"

„Omlouvám se, mylorde," nervózně si odkašlal gardista. „To je stále příliš nejasné. Kdybych poslal vojáky prohledávat takovou čtvrť, mohli bychom vyvolat nepokoje. Tam není nikdo nevinný a lůza by si myslela, že jsme je přišli všechny zatknout, a nikoliv hledat mylady. Kdybyste věděli přesné místo, to by bylo samozřejmě jiné. Král něco takového nenechá jen tak být."

Paul se přemohl, aby neutrousil nějakou uštěpačnou poznámku o duševně nemocném Jiřím III.

Když si major vysloužil několik nevraživých pohledů, rychle dodal: „Myslím, že záležitost nalezení markýzy De Guignes spadá spíše do působnosti tady pana Jenkinse."

Pokynul k nenápadně oblečenému mladému muži, který zatím nepromluvil. Paul ho znal od vidění, byl to Běžec z Bow Street, bohužel zdaleka ne ten nejzkušenější nebo nejschopnější. Zřejmě ten první, kterého se podařilo najít.

Mladík se nejistě ošil. „Ano… Jistě… Pošlu lidi pátrat do Wappingu, prohledat doky. Paní markýza bude jistě co nevidět bezpečně doma…"

Paul si povzdechl a uchopil hlavu do dlaní.

„Děkujeme vám, pane Jenkinsi," usmála se na něj hraběnka. „Máme ve vás plnou důvěru."

Paul ji obdivoval, on by takovou očividnou lež nedokázal vyslovit beze stopy uštěpačnosti nebo ironie.

„Nemáte zač, mylady," uklonil se mladý Běžec. „Nasadím na to v Bow Street všechny síly."

„Ehm a na co čekáte?“ zeptala se ho lady Elizabeth.

„Mylady?“ nechápal Jenkins.

„Máte všechno, co potřebujete,“ osopil se na něj hrabě Wavesbury. „Wapping. Lazarus. Dvůr a lahvově zelená omlácená vrata. Tak hybaj hledat!“

Běžec se zavrávoral, jako by ho někdo udeřil. „Jistě… Jistě, mylorde!“

Otočil se a chystal se rozběhnout pryč.

„Počkejte!“ zarazil ho ještě lord David. „Ne, že provedete nějakou zbrklou akci! Když něco najdete, nejprve to ohlásíte mně. Peníze nehrají roli, ale jestli se mé dceři vaší vinou něco stane, nechám vás všechny zastřelit, je to jasné?“

Jenkins zbledl jako stěna, v tu chvíli si nejspíše myslel, že by starý hrabě svoji výhrůžku bez ohledu na následky splnil.

„Rozumím, mylorde,“ zvládl ze sebe dostat, vzápětí málem zakopl, jak se o překot snažil opustit pokoj.

Majorovi od Coldstream Guards zacukaly koutky, než si stačil uvědomit, že teď se pohledy všech upřely na něj.

Spěšně lordu Davidovi zasalutoval. „Vrátím se do kasáren a budu držet jednotku v pohotovosti, generále.“

„Takže neuděláte nic, majore,“ ucedil Paul.

„Prosím, mylorde?“

„To nic, Jamesi, děkujeme vám,“ uklidnil ho William, který ho znal.

Major se prkenně uklonil dámám, zasalutoval a odešel za svými muži, kteří na ulici odháněli zvědavce přilákané neobvyklým zmatkem.

Paul se postavil. Zavrávoral, ale rychle se mu podařilo znovu nabýt rovnováhu.

„Odjíždím do Wappingu,“ oznámil hlasem nepřipouštějícím diskusi. „Snad už Hayesovi lidé něco zjistili. Když ne, budu chodit kolem doků dokud… Nenechám Maggie…“

Znovu se mu zatočila hlava, až se musel posadit.

Jane si k němu sedla. „Uklidni se, Paule, oni Margaret potřebují. Chtějí tohle…“

Vzala si od Phillipa kožené pouzdro s doklady, ale než stačila větu dokončit, přemohl ji náhlý záchvat kašle.

„*Maman*?“ Janette na ní s obavami pohlédla.

„Nadýchala jsem se kouře,“ mávla rukou, když byla opět schopná mluvit. „Chtěla jsem říct, že budou chtít Margaret vyměnit za toto. Možná ještě za peníze, ale jistě ji nezabijí. To mohli udělat zde.“

Paul se podruhé postavil. „Jenže ty jsi nemluvila s Florine Desmondovou, nevíš…“

Zase zavrávoral a málem upadl.

„Můžete mít otřes mozku,“ upozornila ho lady Elizabeth.

„Nic to není,“ opáčil Paul netrpělivě. „Za půl hodiny budu v pořádku.“

„Pojedeme všichni,“ ucedil William skrze zaťaté zuby. Honily se mu hlavou ty samé myšlenky co jeho švagrovi. „Nepřestaneme, dokud ji nenajdeme.“

Jeho otec pokýval hlavou. „Přinesu peníze, musíme počítat se vším. Jestli budou chtít ty papíry a výkupné… Maggie jim nenechám.“

„Banky budou ještě zavřené,“ upozornil ho Paul.

Hrabě Wavesbury jen mávl rukou. „Jsem ze staré školy, Paule. Věřím na zlato, ne papír. Nezabere to ani hodinu.“

Gérald zatím znaleckým pohledem zhodnotil uzel, který jeho žena uvázala na obvazu na jeho levačce, a zkusmo jí pohnul. „Neboj, Paule. Nenecháme ji v tom. Nikdo z nás se nezastaví, dokud nebude zase doma. *Cent tonnerres*! I kdyby měl Londýn lehnout popelem!“

William přelétl očima své shromážděné příbuzné, jejich tvrdé, odhodlané pohledy. Bývalé špióny a zabijáky s rukama od krve, jako byli bratři Phillipe a Gérald, jejichž oběti se mohly počítat na desítky. Vojáky s dekádami zkušeností,

kteří prošli vítězně tucty krvavých střetů, jako byli jeho otec a Jane Tremblay-Ferrelová. A Paula, který se doslova třásl touhou jít za svou ženou třeba přes mrtvoly. Mladý Wavesbury se musel navzdory strachu o své dvojče lehce usmát. Lazarus si neuvědomoval, jaké strašlivé monstrum probudil. Náhle mu ho málem přišlo líto.

„Vy jste se musel zbláznit, občane Lazare! Taková věc uprostřed hlavního města přece nemůže zůstat bez následků. To jen tak neutichne!“

Margaret probral hlasitý rozčilený hovor. Zmateně zamrkala, než doširoka otevřela oči. Několik vteřin ji trvalo vzpomenout si, co se stalo a jak se zde ocitla. Byla v nějaké jednoduše zařízené místnosti, špinavým střešním oknem dovnitř vnikalo sluneční světlo, muselo se tedy už rozednít. Ležela na posteli stále jen v noční košili, ve které ji unesli, a měla dobrý výhled na dva muže sedící na židlích za jídelním stolem. Jinak vybavení světnice tvořila jen otevřená truhla, přes kterou byly přehozené nějaké mužské šaty.

Ten, jehož hlas ji probudil, byl asi pětadvacetiletý mladík s černými kudrnatými vlasy. Mluvil výbornou angličtinou, přesto ani nemusel použít oslovení „občane“, aby rozeznala sotva zřetelný francouzský přízvuk. Podobně mluvil třeba její tchán *monsieur* Phillipe Tremblay.

„Sám ste přece chtěl ňákou akci, Bourseillere! Aby se ty paraziti pořádně zatřásli strachy! Aby jim došlo, že před spravedlností nejsou nikde v bezpečí! Ani ve svejch vlastních postelích! Tak to přece chodí u vás, ne?“

Druhý mluvčí byl starší, mohutný, asi čtyřicetiletý muž se zbytky hnědých vlasů. Kdyby nemluvil s takovou jistotou, Margaret by ho podle prosté lněné košile a plátěných kalhot odhadovala na obyčejného dělníka. Pak si však všimla drob-

ností, které by si chudý pracující mohl jen těžko dovolit – drahých naleštěných holínek, zlatých hodinek ležících na stole i zlatého prstenu na jeho prstě. Přesto, kdyby ho tak Bourseiller neoslovil, nikdy by si nepomyslela, že tohle je onen obávaný Lazarus. Na ulici by ho jistě minula bez povšimnutí.

Jako první si uvědomil, že se probrala.

„Á, naše drahá mylady už je vzhůru. Koukněte se na ní, Bourseillere, nestála za tu trochu randálu? Dostanete ty svý papíry a já svou pomstu, kterou si zatraceně užiju!“

Francouz se postavil, jako by se chystal k odchodu. „Snad se nepletete. Byla by škoda zmařit tak dobrou spolupráci. Už jste požádal o výkupné?“

„To má čas,“ mávl Lazarus rukou, aniž by spustil z Margaret zrak. Ta by si nejraději přitáhla přikrývku až k bradě, ale žádná tu nebyla. „Šak voni už vědi, co chci. Eště si musim rozmyslet, kolik prachů si za ni říct. Málo to nebude.“

Bourseiller stále váhal, jako by se nemohl rozhodnout, jestli odejít nebo ne.

„Nemáte eště něco důležitýho na práci?“ pobídl ho Lazarus již netrpělivě.

„Nezapomeňte, že jí chceme vyměnit za ty listiny,“ připomenul mu Bourseiller.

„Šak jí nehodlám zabít, to by byla zatracená škoda,“ ucedil Lazarus. „I dyž Jackovu smrt jí jen tak hned neprominu.“

Bourseiller tedy jen pokrčil rameny a opustil místnost. Nezamkl za sebou a Margaretiny oči se ihned stočily ke dveřím. Její únosce jako by jí četl myšlenky. Zvolna došel ke dveřím, z kapsy vytáhl klíč a dvakrát jím otočil v zámku.

„Tak a sme tady jen sami dva,“ oznámil jí samolibě.

Vstala a opatrně ustoupila na druhý konec místnosti.

„Jestli se mě dotknete, můj manžel nebo bratr vás zabije,“ varovala ho.

„Nevíš, že sem nesmrtelnej, drahoušku?“ opáčil Lazarus.

Vydal se k ní pomalu, krok za krokem, jako by si její strach vychutnával. „Zeptej se, koho chceš, já nemůžu umřít."

Zastavil se vedle postele a znovu si dlouze Margaret prohlížel.

„Zabilas mýho Jacka, víš to?" zeptal se a markýza mimoděk přikývla.

„Moh to bejt další Lazarus, víš to?" pokračoval. „Byl z mejch bastardů ten nejlepší. Možná sem ho měl i rád, ale teď je z něho jenom studenej kus masa. Ale třeba nebude tak zle. Mám rači mladší, ale u takový krasavice, jako seš ty, se zatraceně rád překonám. Třeba si spolu uděláme eště lepšího bastarda, co na to říkáš?"

Margaret neřekla nic, maně se otřásla odporem. Stejně jako on z ní, ani ona z něj nespouštěla oči a snažila se odhadnout, co udělá.

Lazarus pomalu došel až těsně k ní a zastavil se. Pak jeho ruka z ničeho nic vystřelila, aby ji popadl a smýkl jí na postel. Markýza to však čekala, podařilo se jí uhnout a uskočit stranou.

„Chceš si hrát?" ucedil Lazarus. „Sem pro."

Když po ní vyrazil, znovu uhnula, tentokrát však neustoupila. Přiskočila k němu a hřbetem ruky ho udeřila do obličeje, dost na to, aby mu roztrhla ret. Lazarus se zmateně zastavil, nebyl zvyklý, že jeho oběti kladou odpor. Většinou byly polomrtvé strachem.

Bylo to před několika lety, kdy Margaret Paula požádala, aby ji naučil, jak se v případě nutnosti bránit, a ten rád souhlasil.

„Pro muže jsi jen bezbranná žena. Budou tě podceňovat, nebudou tě brát vážně," začal tehdy její drobný manžel své lekce. „Využij toho."

Lazarus si odplivl krvavou slinu, hrdelně se zasmál a znovu po ní vyrazil. Pokusil se ji chytit oběma rukama a znehyb-

nit ve svém medvědím objetí. Margaret se nechala, ale tak, jak sama chtěla. Když ji k sobě přitáhl, zaryla mu vší silou koleno do rozkroku. Zaúpěl a opět ji pustil. Trvalo dlouho, velmi dlouho, než překonal bolest a znovu se narovnal. Teď už se nesmál.

„Zatracená děvko, chtěl sem na tebe bejt hodnej…“

Tentokrát byl rychlejší, než čekala, nestačila uskočit dost hbitě a jemu se podařilo zachytit lem její noční košile. Když se pokusila dostat z jeho dosahu, jemná látka povolila a její jediný oděv mu zůstal viset v sevřené pěsti.

„Budeš slabší než oni,“ znovu jako by slyšela Paulův hlas. „Nesmíš bojovat fér, musíš využít každou výhodu, která se ti naskytne.“

Postavila se zpříma proti Lazarovi, nepokusila se zakrýt svou nahotu, jak instinktivně chtěla. Její únosce na ni fascinovaně s doširoka otevřenýma očima zůstal zírat, v ruce stále držel její noční košili. To poslední, co čekal, bylo, že sama přejde do útoku. Vyrazila vpřed, sevřenou pěstí zasáhla jeho břicho. Neměla dost síly, aby mu opravdu ublížila, ale přesto hekl a mírně se předklonil. Než se stačil začít bránit, levačkou ho udeřila přímo do nosu, další úder vedla na bradu. Kdyby byla silnější, nejspíš by už ležel v bezvědomí na podlaze. Takto jen poklesl na jedno koleno, jako by se jí uctivě klaněl. Konečně pustil roztrženou noční košil a ohnal se po ní, ale již pomalu, malátně, takže snadno uhnula.

Spojila ruce a plnou silou ho udeřila do zátylku. Úder byl dost silný, aby ho srazil, ale ne tolik, aby ho omráčil. Sebrala ze stolu tlustou knihu, snad Lazarovo účetnictví, a praštila ho s ní, právě když k ní obrátil obličej. Něco odporně luplo, objevilo se více krve. V mysli se jí vybavil vyhaslý pohled Ethel Westonové i promočená plačící Florine Desmondová chvějící se v jejím náručí poté, co se pokusila vzít si kvůli tomuhle člověku život. Další ranou okovanou knihou Lazarovi

roztrhla tvář od kořene nosu až po bradu, ta třetí mu změnila levé ucho na krvavou kaši.

Skučel, myšlenky na její znásilnění ho dávno přešly, teď už se jen snažil po kolenou doplazit ke dveřím, které znamenaly spásu.

Margaret ho nechala, dobře věděla, že kdyby ho zabila, nijak by si nepomohla. Odložila zakrvácenou knihu, důstojně došla k otevřené truhle a začala se oblékat. Lazarovy šaty jí byly velké, ale bylo to lepší než nic.

Jejímu únosci se zatím podařilo doplazit se ke dveřím. Vrávoravě se postavil a musel se přidržovat zdi, když se v kapse snažil najít klíč. Vyplivl krvavý chuchvalec, pak si ještě musel odkašlat, než dokázal promluvit.

„Neskončili sme. Pár dnů bez jídla a vody tě naučí," pronesl chraplavě. „Pak se za mnou eště ráda sama připlazíš po kolenou."

Margaret neodpověděla, nebylo co. Tuhle bitvu vyhrála, ale získala jen nějaký čas navíc. Doufala, že to bude stačit.

Paul se sklonil, aby objal svoji dceru a poté syna. Lady Elizabeth držela obě děti za ruce, zatímco se muži s Jane a Elizabeth Marjorie chystali k odjezdu. Koně již čekali a netrpělivě hrabali kopyty, Paul byl poslední, kdo ještě neseděl v sedle. Všichni zvolili prostší šaty, které nebudou v chudé čtvrti působit tak nápadně, dokonce i oba Wavesburyové zvolili pro tentokrát starší, méně okázalé uniformy.

„Jedeš pro maminku?" zeptala se malá Jane.

Tvářila se smutně, oči měla doširoka otevřené, ale suché. Dokonce ani po hrůzné noci prý neplakala, ale hned se ptala po Margaret. Chápala lépe než její mladší bratr, co se stalo. Ten se nechal uchlácholit tím, že jeho matka musela na nějaký čas odjet. Nebylo by to poprvé a David se s tím snadno smířil.

„Ano, princezno," přinutil se Paul k úsměvu a políbil ji na čelo. „Dvakrát nebo třikrát se vyspíš a bude doma. Nemusíš se bát."

Jemně pohladila obvaz na jeho hlavě, ale pak se také usmála a objetí mu oplatila.

„Tohle je pro maminku. Dáš jí to?" zeptala se.

Podávala mu malou dřevěnou figurku s naznačenými černými vlasy.

„Samozřejmě, jistě bude ráda," odpověděl se staženým hrdlem.

Přesvědčit malé dítě je mnohem snazší než přesvědčit sám sebe, prolétlo mu hlavou, když vstával a bral si od sluhy uzdu. Všiml si pažeb dvou pistolí na opasku pod livrejí bývalého vojáka. Neočekávali, že by došlo k dalšímu útoku, zvláště když v okolí stále hlídkovalo několik mužů z Coldstream Guards, ale už nehodlali nic riskovat.

William políbil naposledy Janettinu ruku a narovnal se v sedle. „Wapping?"

„Ne," opáčil jeho švagr. „Nejprve se zastavíme na Northumberland Street."

„Domníváš se, že nám baron Desmond nebo *mademoiselle* Desmondová ještě nějak pomohou?" zeptal se Gérald pochybovačně.

„Třeba se Florine na místě ještě na něco rozpomene," odpověděl Paul a pobídl koně.

„Chceš ji vzít s sebou? Po tom, co jste nám vyprávěli? I kdybys přesvědčil *mademoiselle*, baron Desmond to nikdy nedovolí," namítl Phillipe.

„Maggie, *papa*!" odsekl jeho syn, jako by to říkalo vše. „Vše jim vysvětlím, neboj. Jestli je jen malá šance, že si ještě na něco vzpomene, musíme ji využít. Teď už není čas na nějaké ohledy."

Jenže tak jako tak se krátká zajížďka na Northumberland

Street ukázala jako zbytečná. Sluha je informoval, že Jeho lordstvo se slečnou odcestovali včera pryč z Londýna, prý odjeli někam na sever do Lake District. Po vydání průvodce básníka Johna Graye se nádherná příroda Jezerní oblasti stávala čím dál populárnější. Baron Desmond se zjevně rozhodl plnit svůj slib a vzít svoji dceru pryč z Londýna, pryč od všeho, co by jí připomínalo prožité útrapy. Sluha nepůsobil dojmem, že by lhal a jen svého pána zapíral, po posledních událostech vše znělo věrohodně. Paul mu s povzdechem poděkoval a otočil se na ostatní.

„Wapping?“ zeptal se William znovu.

Jeho švagr jen krátce přikývl a jako první pobídl koně.

„Copak, markýzko, nevoní?“ zeptal se Lazarus ironicky.

Margaret se nenechala vyprovokovat, s úsměvem hodícím se i na královský ples vylila z vědra pomyje do dřevěného koryta. Hladoví vepři se na jídlo okamžitě vrhli. Lazarus ji k práci přinutil, aby ji ponížil, ale nedařilo se mu to.

Nepomáhalo mu, že měla na sobě stále jeho oblečení, i když rukávy příliš volné košile a pas velkých kalhoty si musela přitáhnout kusy provazu, takže připomínala něco mezi strašákem do zelí a obzvláště špatně ustrojenou harémovou otrokyní. Ani to, že si vzala jeho jistě drahé jemné jelenicové rukavice, aby si při práci neodřela ruce. Nemohl jí je dost dobře vzít, protože by vyvstala otázka, jak se k nim vůbec dostala. Jen boty jí chyběly, musela zatínat zuby odporem, když bosýma nohama čvachtala v páchnoucí močůvce, ale stačilo, aby pohlédla na svého věznitele a místo ponížení ji zaplavil pocit triumfu.

Lazarovi totiž celý obličej zakrývala kožená maska, ve které byly jen malé otvory na oči, nos a ústa. Široký řemen, kterým byla připevněna, skrýval i obvazy na levém uchu,

které mu už stačilo mohutně otéct, a Margaret upřímně doufala, že ho zatraceně bolí. Jeho lidé masku brali jen jako další výstřelek svého podivného pána, ale ona znala důvod moc dobře. Nemohl si dovolit, aby se rozkřiklo, že ho přemohla pouhá žena, ještě k tomu bezbranná zajatkyně.

„Bude si pán ještě něco přát?“ oplatila mu ironickou otázku.

Přehodila nohy přes nízkou ohradu a opustila prasečí výběh. Vyzývavě dala ruce v bok a pohlédla mu zpříma do očí. Věděla, že ji nemůže poslat jen tak pomáhat mezi své lidi. Riskoval by nejen její útěk, ale hlavně, že by mohla prozradit jeho ponížení.

„Dneska budem zapíjet Jacka, zaslouží si to. Bude to velká sláva, říkám tomu hostina darebáků,“ oznámil jí zdánlivě bez souvislostí. „A ty tam budeš. Budeš pěkně tiše sedět, a dyž ti řeknu, naleješ mi. Chci, aby všichni zloději, žebráci a děvky viděli, že mě vobsluhuje sama markýza. Bude se vo tom mluvit až ve Francii. Uviděj, že taky umíme zatočit s těma, co si vo sobě myslej, že sou víc nóbl.“

To ji okamžitě zaujalo. „Ve Francii? Občan Bourseiller nás snad také poctí návštěvou?“

Lazarus se zarazil, uvědomil si, že prozradil moc. Jeho mlčení jí však jako odpověď bohatě stačilo. Pak ale zřejmě usoudil, že už se stejně podřekl, tak je zbytečné zapírat.

„Vem si ze studny vodu a umej se,“ přikázal. „Nechci, abys před návštěvou smrděla, jako by ses tu válela s prasatama.“

Margaret neutrálně přikývla, ale v duchu se usmála. Tolik k jeho záměru trápit ji žízní. Hlad se dal vydržet dlouho, ale nedostatek vody už začínala silně pociťovat. Lazarus ji však ještě nehodlal nechat být, zjevně měl náladu na konverzaci.

„Snad tě ta trocha poctivý práce naučí, jak musej chudý slušný lidi makat, aby měli aspoň na to žrádlo.“

„Stejně jako vy?“ neodpustila si.

Nemohla vidět, jak se pod maskou zatvářil, jen zaslechla opovržlivé odfrknutí. „Vo mě se ještě bude mluvit. Jako vo tom, co nastolil spravedlnost. Jako vo tom, co se staral, aby byly potrestaný hříchy i těch, kdo si myslej, že si můžou všechny koupit."

Margaret se jen ušklíbla. „Jako Ethel Westonová?"

„Kdo je sakra ňáká Ethel Westonová?" nechápal.

„Pokojská, kterou vaši muži zastřelili," odsekla. „Měla ročního syna. Kdo se o něj teď postará? Vy snad? Já myslím, že ne. Že to budu muset udělat já, až tady skončíte s těmi svými lekcemi."

Lazarus na to nic neřekl, jak se tvářil, se říct nedalo.

„Nebo Florine Desmondová?" nedala mu pokoj. „Vzal jste si nevinnou dívku pro své potěšení a mluvíte tu o spravedlnosti?"

„Bila do krve ženskou jenom proto, že to byla služka," odsekl Lazarus přece jen již podrážděným hlasem. „A protože je z nóbl rodiny, myslela si, že na ni nikdo nemůže. To se holt spletla."

„To děvče kradlo a mohlo si za to samo. Desmondovi ji ani neudali, ani nepropustili. To jste se ale již zjistit nenamáhal," namítla Margaret. „Ale Florine je mladá, hezká a její otec vám mohl zaplatit, takže si tu nehrajte na lidumila."

„Padej!" pobídl ji popuzeně a strčil do ní, až zavrávorala. „Večer se uvidí. Třeba nechám pár svejch chlapů, aby si s tebou povyrazili. Eště budeš litovat, že sem ti nebyl dost dobrej. Rači drž jazyk za zuby!"

Margaret přidala do kroku. Cítila, že ve střetnutí zvítězila, ale náhle si nebyla jistá, jestli své provokování nepřehnala a jestli Lazarus své výhrůžky nehodlá splnit.

~

Margaret brzy zjistila, jak namáhavá je příprava koupele,

když si všechnu vodu musí nanosit sama. Zařekla se, že si napříště bude práce služebnictva vážit o to více. Voda byla studená, neměla kde ji ohřát, přesto však byla vděčná, že ze sebe může smýt celodenní špínu. Byla sama v Lazarově komnatě, která se tak nějak samovolně stala její. Nikdo další ji neobtěžoval, Lazarovi lidé se jí vesměs stranili. Muži se neodvažovali přiblížit k ženě, kterou jejich velitel prohlásil za svou, ostatní ženy zase dávaly ostentativně najevo, že není jednou z nich. Ani na jednom netoužila nic měnit.

Proto ji překvapilo a dvakrát nepotěšilo, když se ozvalo nesmělé zaťukání na dveře. Nejprve se lekla, ale pak ji napadlo, že Lazarus nebo někdo, kdo by jí chtěl ublížit, by se s klepáním neobtěžoval.

„Je odemčeno," oznámila neurčitě, zamknout bez klíče stejně nemohla.

Současně se ponořila do kádě až po krk, doufala, že lesklá hladina ji skryje. Stud byl však zbytečný, protože když vrzly dveře, dovnitř vklouzla jen nějaká dívka. Pod špinavým čepcem měla světle hnědé vlasy, na sobě umolousanou lněnou halenu a červenou sukni. Mohlo jí být kolem osmnácti let, ale mohla být i mladší. Ženy ve zdejším prostředí stárly rychle. V náručí držela balík složených šatů.

„Já…, já jsem vám přinesla něco na sebe, mylady. On to přikázal," řekla podivně nesměle.

Když Margaret hned neodpověděla, opatrně pokračovala. „Mohu vám pomoci s oblékáním, mylady? Nemusíte mít strach, umím to."

Markýza na ni tázavě pohlédla. Dívka nezmizela s prásknutím dveří, jak by to očekávala u většiny žen pohybujících se v Lazarově doupěti.

„Jak se jmenuješ?" zeptala se. Cítila, že právě na to čeká.

Dívka odložila balík šatstva na postel a udělala pukrle. „Betsy Gra− Porterová, mylady."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Wavesbury: Hostina darebáků**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.